Пам'ятаймо про Україну!

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXV П'ЯТНИЦЯ, 7 СЕРПНЯ 2009 РОКУ ЧИСЛО 32 VOL. CXV FRIDAY, AUGUST 7, 2009 No. 32

Джо Байден: „Українці повинні пишатися тим, що вони досягнули"

Промова віце-президента США Джозефа Байдена 22 липня 2009 року в Українському домі в Києві.

Для мене це честь – бути тут сьогодні. Я хочу вам усім подякувати за те, що ви прийшли сюди сьогодні. І я хочу подякувати народові і урядові України за теплоту і гостинність, яку ви виявили до мене протягом останніх двох днів.

Для мене це особлива честь – бути тут, у Києві. Я свідомий того, що багато з вас нині переживають важкі часи. Проте я все ще надхнений, як і багато американців надхнені тим, що сталося тут менше, ніж п'ять років тому. Море помаранчевого кольору, яке вилилося на Майдан Незалежности, сотні тисяч українців, які прибули до Києва, щоб мирно демонструвати, домагаючись, щоб їх бюлетені були підраховані і їхні голоси почуті – все це надовго залишається в пам'яті.

Сорок років перед пам'ятними подіями 2004 року колишній Президент Сполучених Штатів Двайт Айзенгавер стояв у центрі Вашінґтону і відкрив пам'ятник великому українському поетові Шевченкові. На статуї, вісім метрів заввишки, викарбувані слова: „Присвячується визволенню, свободі та незалежності усіх поневолених націй".

У 1964 році ми дивилися на Шевченка з надією, тому що він ніколи не перестав мріяти про вільну Україну. А 40 років після того, у 2004-му, ми побачили, чого може досягнути сила вільного народу, який вимагає справедливости. Сьогодні українці повинні пишатися тим, що вони досягнули. Повсякденним явищем стали вільні і справедливі вибори, жваво і явно практикується свобода слова, включно з свободою преси, доказом чого служить кількість камер, наявних тут сьогодні.

Україна сьогодні є однією з найвільніших і найбільш демократичних країн у цьому реґіоні.

Незадовго до своєї смерти один із засновників Америки Томас Джеферсон, якому приписують авторство Декларації Незалежности США, написав листа своєму давньому другові, хоч і політичному супернякові Джонові Адамсові. Адамс був другим президентом Сполучених Штатів, а Джеферсон – третім. Вони були дуже добрими друзями, але водночас політичними суперниками. Вони десятиліттями листувались. І він написав листа Адамсові приблизно 35 років після нашої революції. І в листі він написав: „Покоління, яке започатковує революцію, рідко коли завершує її".

У будь-якій справжній демократії свобода – це початок, а не кінець. Свобода – це лише початок, а не кінець. А тут в Україні Ваша революція все ще триває. Це – революція, обіцянки якої все ще мають бути виконані.

Понад усе я прибув сюди сьогодні, аби сказати українському народові: Сполучені Штати стоятимуть пліч-о-пліч з Україною в її поході до свободи, демократії і добробуту. Це – ваш вибір, а не наш. Однак, будьте певні, ми вас підтримуватимемо в цьому виборі.

(Продовження на стор. 3)

Віце-президнет США Джозеф Байден під час перебування в Києві.
Фото: Данило Пелещук

Руслана Лижичко відвідала пластові табори на „Вовчій тропі"

Маркіян Гадзевич

ІСТ-ЧЕТГЕМ, Ню-Йорк. — Цьогорічний Фестиваль української культури відбувся на Союзівці 17-19 липня і, маючи винятково добірну програму, притягнув не тільки публіку з Східного узбережжя, але з усієї Північної Америки.

Головною точкою фестивалю був виступ української виконавиці популярної музики Народної артистки України Руслани Лижичко, відомої не тільки зі здобуття нагороди Евробачення-2004, але й як захисника демократії під час Помаранчевої революції в Україні.

Одначе, багато її шанувальників, особливо серед дітвори, юнацтва і молоді не мали змоги бути на фестивалі бо відбували табори. Все ж таки пластова молодь, що таборувала на оселі „Вовча тропа" в Іст-Четгемі, Ню-Йорк, мала змогу втішатися Русланою.

Коли 20 липня провід заповів таборовикам, що табори відвідає високопоставлена особистість („велика шишка" – по-пластовому), то дітвора та багато виховників очікували на типові традиційні відвідини пластового проводу – збірка в одностроях для привітання гостя, перегляд, коротка промова, виконання таборових пісень.

(Закінчення на стор. 5)

Народна артистка України Руслана Лижичко з новаками на пластовій оселі „Вовча тропа".
Фото: Маркіян Гадзевич

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Україна домовилася про газовий кредит

СТРАСБУРҐ, Франція. — Еврокомісія та міжнародні фінансові інституції досягли угоди з Україною щодо реформування українського газового сектору. Про це 31 липня повідомив президент Еврокомісії Жозе Мануель Барозу. „Я дуже задоволений, що було знайдено політичну згоду з Україною стосовно проведення реформ в її газовому секторі, що відкриває дорогу для фінансової допомоги, яку нададуть Україні міжнародні фінансові інституції", – йдеться в заяві Ж. Барозу. Угода має забезпечити стабільність, необхідну для значного зменшення ризиків майбутньої газової кризи між Україною та Росією, що, зі свого боку, ґарантуватиме безпеку газових постачань, якої очікують країн-члени ЕС. За угодою, Европейський банк реконструкції та розвитку готовий позичити Україні близько 300 млн. дол. для негайних потреб, а в 2010 році – до 450 млн. дол. як інвестиції. Світовий банк має намір надати Києву кредит у розмірі 500 млн. дол. для проведення структурних реформ. Крім того, Европейський інвестиційний банк готовий позичити Україні до 450 млн. дол. для модернізації української газової системи. Ж. Барозу наголосив, що надання цих позик для України залежатиме від спроможности держави провадити реформи в газовому секторі, відповідно до вимог Заходу. А як зазначив того ж дня речник Еврокомісії Марк Ґрей, ці фонди Україна почне отримувати в жовтні. Напередодні в Еврокомісії повідомили, що отримали листа від прем'єра України Юлії Тимошенко, який містить плян проведення реформ у газовому секторі. Цього просили Еврокомісія та міжнародні фінансові інституції для того, щоб вирішити питання про надання Києву кредиту. У червні Україна звернулася до Росії та країн Европейського союзу з проханням надати кредит на 4.2 млрд. дол. для наповнення підземних сховищ газом з метою забезпечення надійного транзиту до ЕС в зимовий період. *(Радіо „Свобода")*

Українці найменше у світі довіряють своїй владі

КИЇВ. — 85 відс. українців не схвалюють дій провідників своєї країни, йдеться в дослідженні компанії „Gallup" („Ґелоп"), оприлюдненому 31 липня. Минулого року ця цифра складала 75 відс. При цьому, за даними опитування, довіряють владі нині 4 відс. українських громадян. Це не лише найнижче оцінювання довіри, який будь-коли отримували експерти „Gallup" серед пострадянських країн, але і найнижчий в світі. „Gallup" пов'язує такий високий рівень несхвалення з розчаруванням постійними конфліктами між Президентом України Віктором Ющенком та Прем'єр-міністром Юлією Тимошенко. Дії обох провідників українці оцінили низько. В. Ющенкові довіряють 7 відс. громадян, не довіряють – 84 відс. Ю. Тимошенко довіряють майже – 20 відс., не довіряють – 69 відс. Серед пострадянських країн в оцінюванні відразу за Україною йде Литва з 13 відс. довіри до її влади. А найвищий рівень схвалення дій влади серед колишніх країн СРСР, за опитуванням, в Азербайджані – 77 відс. При цьому, як повідомляє „Gallup", у сусідній з Україною Росії ситуація різко відрізняється. З часу президентських виборів у 2008 році більшість росіян схвалюють роботу своїх провідників. Станом на червень 2009 дії влади підтримували 56 відс. громадян. При цьому, президентові Росії Дмитрові Медведєву довіряли понад дві третини (68 відс.) росіян, не довіряють – 13 відс. А дії прем'єра Володимира Путіна схвалюють – 77 відс., не схвалюють – 11 відс. Висліди дослідження „Gallup" базуються на опитуванні щонайменше 1,000 дорослих, проведеному в липні 2007, травні 2008 і травні 2009 років – в Україні та щонайменше 2,000 дорослих у Росії. *(Радіо „Свобода")*

На крісло президента з'явиться ще один претендент

КИЇВ. —Українська народна партія (УНП) готується до висування свого провідника Юрія Костенка кандидатом у президенти. „Про рішення Ю. Костенка кандидувати на посаду президента країни буде оголошено у вересні на з'їзді партії", – сказав 3 серпня член правління УНП Володимир Шовкошитний. Ю. Костенко став 12-им політиком, який вирішив поборотися за президентське крісло. Раніше про свої претензії на посаду глави держави заявили Президент Віктор Ющенко, прем'єр Юлія Тимошенко, голова Верховної Ради Володимир Литвин, провідник Партії Реґіонів Віктор Янукович, посадник Києва Леонід Черновецький, провідник партії „Свобода" Олег Тягнибок, голова парляментського Комітету з питань національної безпеки й оборони Анатолій Гриценко, підприємець Сергій Тігіпко, депутат Арсеній Яценюк з Фронту змін, Інна Богословська (Партія Реґіонів) і провідник Комуністичної партії України Петро Симоненко. Також екс-майор держохорони Микола Мельниченко заявив про намір кандидувати на посаду президента. *(„Українська правда")*

До 100-річчя з дня народження поета Б.-І. Антонича

ЛЬВІВ. — До 100-річчя з дня народження українського поета Богдана-Ігоря Антонича львівське видавництво „Літопис" підготувало повне зібрання його творів. Як повідомив 3 серпня упорядник, автор передмови і коментарів збірки, відомий літературний критик Микола Ільницький, „виходові ювілейного тому передувала багатолітня копітка праця, під час якої було проаналізовано відомі й знайдено чимало нових, раніше не опублікованих поезій Б.- І. Антонича. Третину книжки склали невідомі досі його твори, взяті з першоджерел. Видання рясніє світлинами, які також надруковані вперше. Варто відзначити й вдале художнє рішення оформлювачів Романи Романишин і Андрія Лесева". Урочиста презентація нової збірки відбудеться під час Форуму видавців у Львові. Програма Форуму включатиме „круглий стіл" про значення творчости Б.-І. Антонича. На ньому, зокрема, виступить Юрій Андрухович, який нещодавно захистив дисертацію „Б. І. Антонич і літературно-естетичні концепції модернізму". У межах Форуму відбудеться літературний вечір „Привітання життя", який організовує поет Юрій Кучерявий, у минулому лавреат премії ім. Б.-І. Антонича. Учасниками проєкту стануть лавреати цієї престижної нагороди минулих років: Дмитро Лазуткін, Галина Гевків, Галина Крук, Маріанна Кіяновська, Мар'яна Санчишин та інші. Нагороду „Привітання життя" у 1994 році заснував знаний поет і громадський діяч Ігор Калинець, який також буде учасником Форуму, та Всеукраїнське державне багатопрофільне видавництво „Каменяр". *(„День")*

Україна буде в НАТО, коли досягне необхідних критеріїв

БРЮСЕЛЬ, Бельгія. — Колишній прем'єр-міністер Данії Андерс Фоґ Расмусен офіційно став 1 серпня Генеральним секретарем Північноатлантичного альянсу. Він змінив на цій посаді Яапа де Гоопа Схефера, який очолював організацію з січня 2004 року. За цей час число членів альянсу зросло з 19 до 28. Прихід до головування в НАТО А. Ф. Расмусена відбувається у нелегкі часи. З одного боку, йому доведеться негайно зайнятися активізацією натовських дій в Афганістані. З іншого – вреґулювати взаємини з Росією, що так і не покращилися після засудженої Заходом минулорічної військової кампанії на Кавказі. А. Ф. Расмусена чекає велика й складна праця з визначення нової ролі НАТО в сучасних умовах. Позиція нового генерального секретаря НАТО щодо членства України і Грузії в Альянсі базується на попередньому рішенні союзників – ці країни будуть членами організації, коли досягнуть необхідних стандартів. Про це А.Ф. Расмусен заявив 3 серпня в Брюселі на своїй першій прес-конференції, відповідаючи на запитання, чи залишаються ці країни „реальними кандидатами". А. Ф. Расмусен також нагадав, що в грудні 2008 року НАТО ухвалило рішення „почати практичну співпрацю з Україною та Грузією, ставлячи за мету розвиток їхніх військових можливостей, реформування їхніх армій". *(Радіо „Свобода")*

Львів'яни шукають порятунку за кордоном

ЛЬВІВ. — Останнім часом рівень безробіття у Львівській області дещо знизився, що пов'язано з виїздом працездатного населення за кордон. Про це розповів 2 серпня перший заступник директора Львівського обласного центру зайнятости Василь Буртник. Наразі в області кількість громадян, не зайнятих трудовою діяльністю, становить близько 35 тис. осіб. А в першому півріччі таких людей було 38 тис. Найвищий рівень безробіття фіксують безпосередньо у Львові, а також у Дрогобицькому, Самбірському, Золочівському та Бродівському районах. Найвищої позначки безробіття сягнуло у вересні-грудні 2008 року у зв'язку з економічною кризою. *(„Львівська газета")*

Українка перемогла на міжнародному конкурсі пісні

РИҐА, Латвія. — Співачка Джамала з України перемогла у конкурсі „Нова хвиля-2009" у Латвії, розділивши перше місце з Сандрі Сондоро з Індонезії, повідомили засоби масової інформації 2 серпня. Друге місце посів італієць Антонело Кароца, а третє – росіянин Марк Юсім. Киянка Джамала, якій 25 років, народилася у Киргизії. Вона вчилася оперного співу у Національній музичній академії ім. Чайковського у Києві. Каже, що їй подобаються різноманітні музичні жанри. Цього року в конкурсі „Нова хвиля" брали участь виконавці з Білорусі, Грузії, Індонезії, Італії, Китаю, Польщі, Казахстану, Росії, України, Фінляндії, Франції та Латвії. *(Бі-Бі-Сі)*

Л. Кравчук відмовляється підтримувати В. Януковича

КИЇВ. — Колишній Президент України Леонід Кравчук заявив 3 серпня, що більше не має наміру публічно підтримувати провідника Партії Реґіонів Віктора Януковича. „Останнім часом я спостерігаю, що в Партії Реґіонів приймаються рішення не такі, які пропонує Віктор Федорович. Там починають діяти скоріше політики-крамарі, ніж політики-професіонали, тому я не можу більше підтримувати Віктора Федоровича публічно", – заявив Л. Кравчук. Як відзначив Л. Кравчук, БЮТ – це партія, яка сьогодні відповідає за Україну. „Юлія Тимошенко працює, а я завжди підтримував тих, хто працює. Я завжди підтримував владу, і ніколи не підтримував опозицію", – наголосив він. Разом з тим політик підкреслив, що повинні прийти до влади нові, не обов'язково молоді, але обов'язково розумні і відповідальні люди. (УНІАН)

Японці купуватимуть кукурудзу в Україні

ТОКІО. — На тлі зростання експортних можливостей Чорноморського реґіону порівняно з США японська компанія „Itochu" („Іточу") імпортуватиме 300 тис. тонн кукурудзи на рік з України після восьмирічної перерви. „Itochu" у поточному році плянує закупити 20 відс. від своїх потреб у кукурудзі в Україні, уточнило 30 липня керівництво продовольчої компанії. Востаннє подібні закупівлі японська сторона зробила в Україні у 2001 році. Варто зазначити, що Японія, яка залежить від імпорту продовольства на 60 відс., прагне диверсифікувати свої джерела постачання після того, як ціни на кукурудзу, пшеницю та сою минулого року пішли вгору через експортні обмеження і несприятливі погодні умови. Окрім України, азійські країни можуть звернути увагу на російських виробників зернових, вважає глава японської фірми „Юніпак" (Unipak Grain Ltd.)Нобуюкі Чино. Саме Україна і Росія можуть скласти на ринку зернових в Азії серйозну конкуренцію США через нижчі ціни на свою продукцію. Так, тонна української кукурудзи останнього врожаю коштує на 30 дол. дешевше, ніж з США. *(„Кореспондент")*

Джо Байден...

(Продовження зі стор. 1)

Адміністрація Барака Обами не вагатиметься у своїй підтримці сильної і незалежної України. Втім, визначення майбутнього курсу України, це, очевидно, ваша справа, а не справа когось ззовні.

Після моїх вчорашніх розмов з великою кількістю представників вашого політикуму я можу сказати, що ми, за всіма ознаками, хочемо бачити Україну такою, якою її хочуть бачити самі українці – демократичною і квітучою європейською державою.

Моя візита до Києва відбувається невдовзі після відвідин Президентом Обамою Москви.

Фактично пляни цих візитів розроблялися одночасно. Я свідомий того, що були припущення, що наше рішення – як я сказав у промові в Мюнхені – перезавантажити наші стосунки з Москвою, якимсь чином загрожуватиме нашим зв'язкам з Україною.

Дозвольте мені сказати це якнайчіткіше. У час, коли ми перезавантажуємо наші взаємини з Росією, ми підтверджуємо нашу відданість незалежній Україні.

Ми не визнаємо будь-яких сфер впливу, ані права будь-якої іншої країни накладати вето на рішення, які незалежна держава виносить щодо того, з ким і на яких умовах вона повинна мати взаємини. Ми не віримо у мислення в абсолютних термінах. Ми також не віримо в те, що партнерство з однією країною мусить обов'язково відбуватися коштом взаємин з іншою. Так не було, так зараз не є, і так не буде.

Повторюючи те, що я сказав кілька тижнів після приходу до влади на Мюнхенській конференції з питань безпеки – і я хочу ще раз на цьому наголосити – ми засуджуємо концепцію сфер впливу як пережиток XIX ст., якому немає місця у XXI ст. І ми далі дотримуємося принципу, що суверенні держави мають право самостійно виносити рішення, накреслювати свою власну закордонну політику, вибирати свої власні союзи.

Президент Обама у своїй промові в Москві два тижні тому рішуче виступив на захист цього принципу. Він сказав: „[Пошанування] державних суверенітетів має бути наріжним каменем міжнародного ладу. Так, як усі держави мають право обирати собі керівників, вони мають право мати безпечні кордони та вести свою зовнішню політику. Будь-яка влада, яка не поважатиме цих прав, створить анархію. Тому ми повинні застосовувати це право до усіх країн, включно з Україною".

Ми також наново підтвердили запевнення щодо безпеки, яке дали Україні Сполучені Штати, Росія і Великобританія у „Будапештському меморандумі" з 1994 року.

Доказом нашої відданости Україні є наша програма допомоги – 120 млн. дол. цього року на зміцнення миру і безпеки, зміцнення демократичних інституцій, сприяння зростові економіки, модернізацію ваших збройних сил, запевнення безпеки Чорнобиля, боротьбу із ВІЛ/СНІДОМ та поліпшення здоров'я дітей.

Ми також рішуче підтримували і далі підтримуємо рішення Міжнародного валютного фонду надати Україні 16 млрд. дол., щоб допомогти їй перенести надзвичайно важкі наслідки ґльобальної рецесії.

Ми співпрацювали з Україною у реформуванні ваших збройних сил, щоб ви могли захистити свою батьківщину і зробити вклад у справу ґльобальної безпеки. Молоді українські офіцери навчалися в наших військових академіях. Американські офіцери прибували сюди для участи в програмах освіти, тренування, плянування, організування, як також у маневрах. І ми вдячні Україні за її вклад у справу міжнародної безпеки. Збройні сили України виконують ролю відданих миротворців, від Балкан до Іраку, і навіть до далекої Ліберії.

Ми сумуємо разом з вами з приводу смерти шістьох українців, які загинули минулого тижня в аварії вертольота в Афганістані. Це горе нам не чуже.

Україна є провідником у сфері, яку Президент Обама і я вважаємо нашим найбільшим викликом у галузі безпеки, найбільшим ґльобальним викликом у галузі безпеки. Це – справа скорочення наявного у світі арсеналу ядерних озброєнь, відновлення механізмів нерозповсюдження, і ґарантування безпеки матеріялів, придатних для виготовлення ядерної зброї.

У грудні минулого року Сполучені Штати і Україна уклали Хартію про стратегічне партнерство. Сьогодні ваш президент і я погодилися, що цієї осени у Вашінґтоні повинна відбутися перша зустріч Американсько-української Комісії з питань розвитку двостороннього стратегічного партнерства для того, аби поглибити нашу співпрацю у сферах безпеки, економіки, торгівлі, енерґетики і верховенства права.

Сполучені Штати також підтримують поглиблення зв'язків України з НАТО та Европейським союзом. Проте ми усвідомлюємо, що рішення – приєднуватися до ЕС чи до НАТО – за вами, а не за нами. І ми усвідомлюємо, що – знову ж таки – це не наш вибір, а ваш – це суто український вибір щодо того, як далеко йти і як швидко діяти у цьому відношенні.

Сполучені Штати не намагаються створювати сфер впливу. Ми намагаємося побудувати багатополярний світ, в якому країни-однодумці об'єдналися б для того, аби протистояти нашим спільним викликам. Чим міцніші наші партнери, тим ефективніші наші партнерства.

І в цьому дусі партнерства, я сьогодні тут, щоб відверто поділитися своїми думками. Дружба вимагає щирости. І це щира правда, що велика обіцянка 2004 року все ще повністю не виконана. І знову ж – якби поет Шевченко був тут сьогодні, що він би писав? Що він написав би про цей момент? Я певний, що він своїм пером звеличив би вашу відкритість, плюралізм і свободу преси, що служать прикладом вашим сусідам. Я певний, що він пишався б жвавим громадянським суспільством України і він захоплювався б вашими конкурентними виборами.

А тим цинікам, які століттями говорять, що у цій частині світу ніколи не може бути демократії, тому що культура і цінності інакші, Україна сьогодні служить рішучим запереченням цих столітніх тверджень.

Однак, я думаю, що Шевченко також здивувався б, чому влада не виявляє тієї самої політичної зрілости, що й народ, – чому зв'язки між провідниками так занепали, що політичне позиціонування, за всіма ознаками, почало гальмувати поступ.

Особливо сьогодні, особливо у важкі економічні часи, Україна, на мою скромну думку, повинна черпати з мудрости історії, яка каже, що ефективна підзвітна влада – це єдиний шлях забезпечення стабільного, передбачуваного і прозорого середовища, яке приваблює інвестиції і яке служить економічним двигуном розвитку.

Країни із жвавими демократіями більш спроможні віддатися справі економічних перетворень і здійснювати інколи болючі реформи, необхідні для стимулювання, оздоровлення та росту економіки. І я хотів би побічно запитати – чи можете ви назвати країну, де демократія процвітає і де економічна система зазнала краху? Зрілі демократії виживають тому що вони розвивають такі інститути, як вільна преса, справді незалежні системи правосуддя, і ефективні законодавчі органи, які служать як противага корупції, що породжує цинізм і гальмує ріст у будь-якій країні, включно з вашою. У демократії компроміс не є ознакою слабкости, а доказом сили.

У наших зустрічах учора ми помітили гостре розуміння того факту, що залишилося ще багато зробити, щоб Україна стала більше конкурентоспроможною і привабливою для інвесторів, заради чого необхідно реформувати ваш податковий кодекс і боротися з корупцією.

Шлях до відновлення добробуту веде через Міжнародний валютний фонд, який пропонує вихід з теперішньої кризи. Однак, як ви, мабуть, і здогадуєтеся, з цим пов'язані передумови. Моя мати каже, що кожна криза породжує нові можливості. Нинішня криза можливо несе такі нові можливості вам.

Фонд вимагає, щоб ваш уряд втілив критично-важливі реформи, які передбачають скорочення бюджетного дефіциту, оживлення кволого банківського сектора і поетапне скасування субсидій на енерґоресурси, що я з досвіду знаю дуже важко зробити. Втілення цих зобов'язань вимагає прийняття дуже важких рішень і жорстких дій, але воно допоможе вам стати на шлях зростання і конкурентоспроможности.

Як політик, я знаю наскільки важкими є ці рішення.

Втім, інколи необхідно запитати себе – чому взагалі займатися політикою. Коли представники молодого покоління запитують мене, що для них повинно бути пріоритетним, якщо вони хочуть стати на службу своїй державі, я їм кажу – поставте собі одне і найголовніше запитання: чи є щось таке, про що я дбаю, заради чого я також готовий програти? Якщо ви не можете відповісти на це запитання, то це означає, що ви керуєтесь самою лише амбіцією. Кожна країна потребує політиків, які знають заради чого варто програвати.

Коли ви вирішите, що настав час діяти, ви не залишитеся наодинці. Сполучені Штати хочуть працювати з вами, щоб поліпшити інвестиційний клімат, розширити торгівлю та інвестиції між нашими країнами, і допомогти в будь-який ефективний спосіб, водночас усвідомлюючи, що у нас немає панацеї на усі негаразди. Ми також боремося з економічними труднощами. Це трохи інакша боротьба, але все ж боротьба.

Кінець-кінцем, демократія і вільний ринок процвітають тоді, коли вони дають людям те, чого вони прагнуть – чесність, викорінення корупції, достойну роботу, можливості опікуватися своїми батьками і дати освіту своїм дітям, фізичну безпеку, економічні можливості та шанс побудувати краще життя. Як мінімум, усі хочуть отримати цей шанс.

Коли демократія та вільний ринок задовольняють ці основні потреби, ті, хто пропонує альтернативні форми урядування, чи то всередині країни чи ззовні, ніколи не візьмуть верх.

І ніде взаємозалежність демократії, розвитку і безпеки не є чіткішою, ніж у сфері енерґетики. Саме тепер у Сполучених Штатах ми докладаємо значних зусиль – з деяким політичним коштом – щоб диверсифікувати джерела енерґоресурсів, інвестувати в проєкт нових, більш економних енерґоносіїв та знайти шляхи для зменшення нашого „вуглецевого сліду", який ми залишаємо нашим дітям, онукам і правнукам. Кожне з цих зусиль тягне за собою свій кошт.

Так само як диверсифікація джерел енергії і обмеження впливу тих, від кого ми залежні в енерґетиці, є в наших інтересах, вони є абсолютно і у ваших інтересах. Ваша економічна незалежність, я припускаю, більше залежить від вашої енерґетичної незалежности ніж від будь-якого іншого фактору. Україна багата на енерґоресурси і реформа вашого енерґетичного сектора повинна зменшити вашу залежність від чужоземних постачальників. Рух в напрямку ринкових цін в енерґетиці є сміливою, але абсолютно необхідною передумовою.

Збільшенням ефективности в енерґетиці та збереженням енерґоресурсів ви можете багато чого зробити для забезпечення себе більшою незалежністю.

Україна використовує енергію в три рази менш ефективно ніж пересічна країна ЕС, включно з вашим сусідом Польщею. Якщо Україна підніме свої стандарти до европейських, то ваш попит на імпортовані енерґоресурси різко зменшиться. Лише цей крок вам потрібно зробити. Жоден інший. Це пішло б на користь вашій економіці і на неоціненну користь – я дозволю собі сказати – вашій національній безпеці.

Давно минули часи інерції і бездіяльности. Настала пора діяти, але ви це знаєте краще за мене. Мені приємно, що Україна і Сполучені Штати заплянували першу зустріч нашої робочої групи з питанні енерґетичної безпеки, щоб ми могли разом шукати розв'язки для деяких з найбільших викликів нашого сьогодення.

Керівники цієї країни об'єдналися у 2004 році, усвідомивши, що вільна і квітуча Україна за своєї важливістю стоїть понад будь-яким політиком чи політичною партією. У мене немає сумніву, що українці здатні знову об'єднатися і що вони об'єднаються.

Коли Шевченко уявляв свободу, його думка линула у Сполучені Штати і їх тоді молоду революцію. У вірші, написаному в 1858 році, він запитав: „Коли ми діждемось Вашінґтона з новим і праведним законом?". Американська революція не така вже молода. І коли Шевченки сьогодення уявляють собі свободу, вони вже не мусять уявляти собі Сполучені Штати,

(Закінчення на стор. 10)

АМЕРИКА І СВІТ

Візита Б. Клінтона до Пхеньяну була успішною

ПХЕНЬЯН, Північна Корея. — Бил Клінтон, колишній Президент США несподівано 3 серпня прибув до Пхеньяну, щоб допомогти у звільненні з північнокорейської тюрми двох американських журналісток – Лори Лінґ та Юни Лі, які з березня перебували там в ув'язненні. Їх затримали під час фотографування на китайському кордоні й засудили до 12 років таборів. Візита екс-президента США виявилася успішною. Б. Клінтон 5 серпня повернувся з Північної Кореї у супроводі обидвох журналісток. Після переговорів з Б. Клінтоном провідник Північної Кореї Кім Джонґ Іл помилував журналісток. Хоч покищо передчасно говорити про далекосяжні дипломатичні результати поїздки Б. Клінтона, оскільки вона мала одну ціль – звільнення журналісток, але загалом значення цієї поїздки набагато ширше. Візита Б. Клінтона заохотила комуністичного провідника зробити те, що він робить дуже рідко, – з'явитися перед телекамерами. Хоча поїздку Б. Клінтона називають приватною, він отримав змогу оцінити і стан здоров'я Кім Джонґ Іла, і його настрій, і можливості для поновлення дипломатичного діялогу між обома країнами. Президент Барак Обама подякував екс-президентові Б. Клінтонові за сприяння у звільненні двох американських журналісток, засуджених у Північній Кореї. *(„Німецька хвиля", Бі-Бі-Сі, Радіо „Свобода")*

В Іраку знайдено останки пілота США

ВАШІНҐТОН. — Військові США знайшли в Іраку останки американського пілота Майкла Скота Спайкера, літак якого був збитий у 1991 році під час війни у Перській затоці, розгорнутій збройними силами США після вторгнення Іраку у Кувейт. Майже 20 років про долю 33-річного пілота нічого не було відомо. Спочатку його зарахували до загиблих, потім почали вважати пропалим безвісти. Останніми роками навіть надходила інформація про те, що М. С. Спайкер встиг катапультуватися перед тим, як літак упав на землю, але тут же потрапив у полон. І лише місяць тому, за словами Пентаґону, мешканець Іраку привів американських військових на місце, де були знайдені останки пілота. Після отримання висновків проведеної у США експертизи посадовці 1 серпня офіційно повідомили про це родичів пілота. Свої співчуття родині уже висловив Президент США Барак Обама. *(„Голос Америки")*

Тегран підтвердив факт затримання громадян США

ТЕГРАН, Іран. — Влада Ірану підтвердила, що 31 липня було затримано трьох громадян США, які незаконно проникли на територію країни, перейшовши кордон з боку іракського Курдистану. 3 серпня Секретар Державного департаменту США Гіларі Клінтон закликала Тегран надати допомогу у визначенні місцеперебування трьох американців, які заблукали під час екскурсії в горах. Намагання шведських дипломатів отримати будь-яку інформацію про місце перебування затриманих покищо не принесли жодних вислідів. Заарештовані в Ірані американські громадяни – це Джошуа Фатал, працівник галузі охорони довкілля з Ореґону, Шейн Бовер з Мінесоти, який працює незалежним журналістом на Близькому Сході, та письменниця Сара Шурд з Каліфорнії, вчителька на Близькому Сході. *(Радіо „Свобода", „Голос Америки")*

Узбекистан проти плянів Росії

ТАШКЕНТ, Узбекистан. — Узбекистан критикує наміри Росії розмістити нову військову базу в сусідньому Киргизстані. У заяві Міністерства закордонних справ країни йдеться, що плянований крок може призвести до відновлення активности „радикальних екстремістських" сил і дестабілізувати ситуацію в реґіоні. Росія та Киргизстан минулого тижня попередньо домовилися про створення другої російської бази на киргизькій території. Вона має розташовуватися поблизу кордону з Узбекистаном. Угода продовжить російську військову присутність у реґіоні до 49 років. Росія вже має авіобазу в Киргизстані. США також утримують на території Киргизстану повітряну базу, яку використовують для підтримки акцій в Афганістані. *(Радіо „Свобода")*

Г. Клінтон поїхала в Африку

ВАШІНҐТОН. — Секретар Державного департаменту США Гіларі Клінтон 3 серпня поїхала в Африку. Мета її поїздки – наголосити на важливій ролі, яку уряд Президента Барака Обами визнає за цим континентом. Держсекретар плянує відвідати Кенію, Південно-Африканську Республіку, Анґолу, Демократичну Республіку Конґо, Ніґерію, Ліберію і Кабо-Верде. Першою зупинкою у семиденній подорожі Г. Клінтон буде Кенія. Вона візьме там участь у Форумі економічної співпраці між США та країнами Африки на південь від Сагари. Форум створено з метою пожвавлення торгівлі поміж Америкою та африканськими країнами. У Кенії Г. Клінтон також зустрінеться з президентом перехідного федерального уряду Сомалі – шейхом Шарифом Амедом. Візита Держсекретаря США відбувається несповна місяць після відвідин Президентом Бараком Обамою Ґани. Державний департамент США вказує, що це небувало ранні поїздки до Африки обох – Президента і Держсекретаря країни, коли порівняти їх з поїздками високопосадовців попередніх американських адміністрацій. *(„Голос Америки")*

Тбілісі звинувачує Росію у зміні кордону

ТБІЛІСІ, Грузія. — 3 серпня Росія і Грузія обмінялися черговими різкими заявами з наближенням річниці короткої війни між двома країнами. Грузія звинуватила Москву в спробах захопити більше грузинської території. Міністерство закордонних справ (МЗС) Грузії 2 серпня заявило, що російські вояки увійшли до селища Квеші Ґорійського району і „з метою перенесення так званого кордону Південної Осетії позначили територію села стовпами". МЗС Грузії називає ці дії „спробою російських окупантів потрапити вглиб грузинської території" і закликає світову спільноту пильно стежити за розвитком ситуації. Тбілісі висловлює побоювання, що напередодні „річниці аґресії Росії проти Грузії російська сторона і підконтрольний їй режим (Південна Осетія) свідомо загострюють ситуацію і поводяться провокаційно". Москва звинуватила Грузію в мінометному обстрілі Південної Осетії і остерегла, що відповість на вогонь. 7 серпня минає рівно рік від часу, як Грузія почала збройну акцію проти самопроголошеної республіки Південна Осетія. Це викликало збройний конфлікт з Росією, який тривав п'ять днів і внаслідок якого частина грузинської території потрапила під російську контролю. Згодом Москва визнала Південну Осетію незалежною державою. Західні країни засудили цей крок Росії і досі вважають Південну Осетію складовою Грузії. *(Бі-Бі-Сі)*

Росія погрожує Києву санкціями за продаж зброї Грузії

МОСКВА. — Росія вивчає можливість застосувати санкції до країн, які продають зброю Грузії. Про це заявив 4 серпня заступник керівника Міністерства закордонних справ Російської федерації (РФ) Григорій Карасін. Україну він назвав найбільш активним постачальником озброєнь до Грузії і охарактеризував позицію Києва в цьому питанні як недружню стосовно РФ. Російське керівництво вперше заговорило про обмеження військово-економічного і економічного співробітництва з країнами та підприємствами, які не прислухаються до побажань з Москви. В Кремлі попередили, що будуть цілеспрямовано перешкоджати постачанням зброї до Грузії. Українське керівництво не заперечувало постачання зброї до Грузії, але завжди наголошувало, що вони здійснювалися у повній відповідності з українськими законами та міжнародними правилами. *(„Голос Америки")*

В Ірані відбулася інавґурація президента

ТЕГРАН, Іран. — Президент Махмуд Ахмадінеджад 5 серпня склав присягу на другий термін. Церемонія відбувалася в парляменті країни, біля якого зібралися сотні прибічників опозиції, які не визнають перемоги М. Ахмадінеджада на виборах. На саму церемонію не прийшли відомі опозиційні політики та впливовий колишній президент країни Акбар Хашемі Рафсанджані. Великобританія, Німеччина та Франція не надіслали М. Ахмадінеджадові привітань з перемогою на виборах. США визнали факт обрання М. Ахмадінежада президентом Ірану. Речник Білого дому Роберт Гібс у Вашінґтоні 4 серпня заявив, що президент М. Ахмадінеджад є „обраним провідником" Ісламської республіки Іран. Під час сутичок, які спалахнули після президентських виборів в Ірані 12 червня, загинули щонайменше 30 осіб. Чужоземним засобам масової інформації обмежено можливість висвітлення новин з Ірану після того, як протести проти вислідів виборів перейшли у сутички з владою. *(Радіо „Свобода", Бі-Бі-Сі)*

Економічний спад у США сповільнюється

ВАШІНҐТОН. — Міністерство торгівлі США 31 липня оприлюднило звіт, в якому говориться, що у другому кварталі цього року економічний спад в країні сповільнився. Об'єм внутрішнього валового продукту скоротився за цей період на 1 відс. Для порівняння, у першому кварталі економічний спад у США становив 6.4 відс. На думку Президента Барака Обами, сповільнення темпів скорочення економіки є ознакою її стабілізації і подолання найнижчої кризової точки. Найбільше занепокоєння у Президента викликає підвищення безробіття до 9.5 відс. З грудня 2007 року, коли офіційно почалася рецесія, роботу втратили 6.5 млн. американців. *(„Голос Америки")*

„Microsoft" і „Yahoo" об'єдналися проти „Google"

ВАШІНҐТОН. — Найбільший у світі виробник програмного забезпечення компанія „Microsoft" („Майкрософт") та інтернет-компанія „Yahoo" („Ягу") підписали угоду, яка, на їх переконання, може потіснити з ринку пошукових систем компанію „Google" („Ґуґл"). Угода, укладена на 10 років, передбачає спільну працю двох компаній у розробленні ефективніших пошукових механізмів, а також об'єднання зусиль на ринку інтернет-реклями. Виконавчий директор „Microsoft" Стів Балмер заявив, що завдяки цій угоді користувачі Інтернету матимуть вибір на ринку, на якому наразі домінує лише „Google", яка зараз обслуговує близько 70 відс. усіх пошукових інтернет-запитів у США. *(„Голос Америки")*

„Ендевор" повернувся на Землю

КЕЙП КАНЕВЕРАЛ. — Екіпаж космічного корабля „Ендевор" 31 липня повернувся на Землю, завершивши 17-денний політ до Міжнародної космічної станції. Корабель успішно приземлився на космодромі у Флориді. Під час експедиції астронавти встановили останній фраґмент японського наукового модуля-ляборaторії. *(Радіо „Свобода")*

НАТО готове провести необхідні акції з морським піратством

БРЮСЕЛЬ, Бельгія. — НАТО готове провести необхідні військові акції, щоб перемогти морське піратство. Генеральний секретар НАТО Андерс Фог Расмусен заявив 3 серпня в Брюселі: „Для цього НАТО необхідно мати в своєму розпорядженні спеціяльні сили. Такі сили, які матимуть в своєму розпорядженні спеціяльне устаткування і озброєння, будуть створені", – сказав він. *(„День")*

Меморандум про співпрацю Міністерства закордонних справ України та Світового Конґресу Українців

КИЇВ. – 30 липня Міністерство закордонних справ (МЗС) України та Світовий Конґрес Українців (СКУ) підписали Меморандум про співпрацю у таких напрямках: забезпечення захисту інтересів закордонних українців у державах світу, підвищення позитивного міжнародного авторитету України, збереження та популяризація української мови в діяспорі та в Україні, визнання Голодомору 1932-1933 років в Україні геноцидом українського народу та сприяння у здійсненні европейських і евроатлантичних прагнень України.

У Меморандумі зазначається, що його метою є „посилення взаємодії Української держави з закордонними українськими громадами, спрямованої на підтримку закордонних українців, їхньої національно-культурної ідентичности, задоволення освітніх та інформаційних потреб, а також використання можливостей закордонних українців для підтримки та просування інтересів України у світі".

У рамках співпраці також передбачено, що дії Меморандуму спрямовані на „створення умов для налагодження плідних контактів між закордонними українськими громадськими організаціями та історичною Батьківщиною, здійснення контролі за дотриманням прав закордонних українців відповідно до міжнародного та національного законодавства країн проживання, проведення заходів з метою збереження і розвитку української мови і культури, продовження інформаційно-роз’яснювальної роботи серед світової громадськости щодо визнання Голодомору 1932-1933 років в Україні та здійснення заходів із вшанування пам’яті жертв цієї трагедії, пропагування культурно-історичної спадщини України, проведення спільних акцій, спрямованих на підтримку европейської та евроатлантичної інтеґрації України".

Меморандум підписали голова Міжвідомчої координаційної ради з питань забезпечення розвитку зв’язків з закордонними українцями, тимчасово виконуючий обов’язки міністра закордонних справ України Юрій Костенко та генеральний секретар СКУ Стефан Романів. Після цього відбулась зустріч, під час якої представники обох сторін висловили вдоволення з цього приводу та готовність до співпраці, а також обговорили робочі пляни майбутньої діяльности. Окрім того, тимчасово виконуючий обов’язки міністра закордонних справ України Ю. Костенко наголосив на великій ролі СКУ у розбудові життя закордонних українців та у формуванні співпраці з Україною.

Відзначаючи вагомість підписання Меморандуму про співпрацю між МЗС України та СКУ, президент СКУ Євген Чолій заявив, що ця подія є значним кроком у подальшій розбудові взаємин закордонного українства і України та у вирішенні важливих для обох сторін питань. Він підкреслив, що цей Меморандум став логічним продовженням довголітнього співробітництва СКУ з Україною, а також плідним результатом зустрічей делеґації СКУ з Президентом, Прем’єр-міністром і міністром закордонних справ України у листопаді 2008 року, під час яких було обговорено можливості спільної діяльности у вищеназваних напрямках.

Світовий Конґрес Українців

Руслана Лижичко...

(Закінчення зі стор. 1)

Вмаршеровуючи на місце призначення зустрічі, таборовики були дещо враженими, коли перед ними з’явилася Руслана. Особливо ентузіястичними вигуками вітали свою українську зірку дівчата з табору юначок.

Руслана відвідала пластову оселю в товаристві Роми Лісович, скарбника Українського Народного Союзу, Нестора Паславського – головного управителя Союзівки, Андрія Раднюка – свого менеджера, та Лесі Перун – члена її ансамблю.

Руслана, як і А. Раднюк, у свій час були пластунами в Україні.

На оселі Руслану офіційно привітав Петро Ставничий, голова Крайової Пластової Старшини, та Катря Гарасевич, голова Окружного таборового комітету „Вовчої тропи", але найбільш щиросердечними та голосними були вітання таборовиків.

Руслана радо фотографувалася та спілкувалася з пластовою молоддю. Було помітно, що Руслана зворушена теплотою і щирістю таборовиків до себе та здивована великою кількістю дітвори і молоді на пластових таборах на „Вовчій тропі".

Після спільної з Русланою вечері у відкритому павільйоні всі вирушили на місце, де відбулася спільна ватра. Руслана була однією з запалювачів ватри та диригувала публікою у співі кількох українських пісень, запрошуючи до участи всіх таборовиків. Далі слідували пописи співу таборової пісні кожного табору, а учасниці минулого табору юначок заспівали пісню Руслани „Плєс", яку вони адоптували до своєї гуцульської тематики табору.

Після вечора пісень та радісних усміхів при ватрі таборовики прощалися з Русланою, — все ще заворожені її появою, бо ніколи не уявляли, що зірка міжнародної слави змогла зі свого пересиченого розпорядку дня знайти час і побувати серед них.

Без сумніву, цей вечір залишиться у серцях таборовиків на багато років.

Переклад:
Христина Ференцевич

Подруги отримують автограф Руслани.

Руслана Лижичко з адміністрацією „Вовчої тропи". Фото: Маркіян Гадзевич

Руслана серед учасників і булави табору старшого юнацтва.

Руслана серед учасників таборів на „Вовчій тропі".

Руслана запалює ватру.

Невтралітет – це ілюзія

В колах московських політичних коментаторів все частіше і гарячковіше рефлексують на любу їхнім серцям тему: хто виявиться кориснішим для Росії, коли стане президентом України – Віктор Янукович чи Юлія Тимошенко? Але що Москва з ними обома пов'язує якісь надії, характеризує передусім її саму – видає те, якою вона хоче бачити післявиборну Україну. Чи вона отримає жаданий подарунок – це ще вилами по воді писано. Десятки прикладів з усього світу засвідчують, що одна річ – бути кандидатом на пост президента, а цілком інша – бути президентом. Це стосується також і В. Януковича та Ю. Тимошенко. По 15-20 відс. виборців, які готові голосувати за цих кандидатів, ще не зможуть змінити теперішній курс України на входження в европейські економічні структури та НАТО.

Також не мають сили переорієнтувати Україну з Европи на Росію ті лукаві київські політики, як, наприклад, голова Верховної Ради Володимир Литвин, котрі наполягають на невтральному статусі Української держави. Так, добрий статус, якщо оцінювати його поза конкретними умовами. Для України ж він невідповідний під кожним оглядом. По-перше, це дуже дорогий варіянт, бо, за підрахунками спеціялістів, для створення війська, здатного захистити країну, треба було б відтягати з державного бюджету на цю ціль 35-40 відс. фондів. Ні сьогодні, ні в найближчому майбутньому це є неможливим. Колективна оборона обходиться значно дешевше.

По-друге, аґітатори за невтралітет мали б спочатку домогтися виведення з української території російської Чорноморської фльоти. А то якось нелогічно виглядає ця фльота на тлі постійних московських ґвалтів, що Україна повинна залишатися позаблоковою державою. Досвід таких невтральних країн, як Швайцарія чи Австрія, для України зовсім не є прикладом, бо навіть у випадку, якби Росія, як плату за український невтралітет, на словах визнала і ґарантувала державний суверенітет і територіяльну недоторканість України, то за цими словами все одно ховатиметься старий великодержавний зміст. Властиво, це було б ґарантування того, що російський вплив на українське життя залишиться вирішальним. І нема сумніву, що саме бажання втримати Україну у своїй орбіті спонукало Москву вигадувати „нову архітектуру европейської безпеки", якою вона хоче спинити незалежний розвиток не тільки України, але й інших країн південно-східньої та центральної Европи.

Добре, що ті країни, навчені повоєнним примусовим перебуванням у „соціялістичному таборі", тепер пильно стежать за діями Москви. Не встиг Президент США Барак Обама повернутися додому після московської візити, як велика група найвідоміших европейських політиків і громадських діячів звернулася до нього, через польську „Ґазету Виборчу", з відкритим листом. Колишні президенти Польщі Лех Валенса і Александер Кваснєвський, Чехії – Вацлав Гавел, Румунії – Еміль Константинеску, Латвії – Вайра Віке-Фрейберґа, Словаччини – Міхал Ковач, а також колишні прем'єр-міністри Угорщини, Естонії та Болгарії просять керівників США не проіґнорувати, на догоду Росії, життєво важливі інтереси цього реґіону. Було б дивно, якби подібний лист не пішов до Білого Дому і з України. „Нам потрібна Ваша допомога і Ваша солідарність", – підкреслюють у своєму зверненні до Президента США відомі українські діячі – колишній секретар Ради національної безпеки і оборони Володимир Горбулін, письменник Юрій Андрухович, правозахисник Євген Захаров, член Меджлісу кримськотатарського народу Рефат Чубаров та багато інших.

У світі, який швидко змінюється, ґльобалізується, чинник міждержавного довір'я не втрачає свого значення. Росія довір'я до себе надовго, якщо не назавжди, втратила. США мають змогу зробити з цього правильні висновки.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

Головний редактор – Рома Гадзевич

Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays
by the Ukrainian National Association, Inc.
at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510
E-mail: svoboda@svoboda-news.com Website: www.svoboda-news.com
Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280,
2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00, на півроку – $35.00. Для членів УНСоюзу
$45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси – $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041 e-mail: ukradmin@att.net
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська	(973) 292-9800 дод. 3040 e-mail: adukr@optonline.net
Передплата	– Марійка Пенджола	(973) 292-9800 дод. 3042 e-mail: ukrsubscr@att.net

СЕРПЕНЬ В НАШІЙ ІСТОРІЇ...

Постать яскрава і драматична

Завтра, 8 серпня, виповнюється 190 років від дня народження Пантелеймона Куліша – поета, романіста і перекладача, дослідника історії та етнографії, одного з найпомітніших діячів української культури XIX ст., невтомного генератора ідей та культурологічних проєктів, великого трудівника, а заразом – і мученика, бо ті його ідеї, не узгоджуючись ні з часом, ні з вічністю, нерідко повисали безплідно в повітрі. Втім, не цим П. Куліш оригінальний – мучеників в українській літературі й крім нього не бракує, особливо якщо брати не тільки складні обставини життя наших знакових постатей, але й їхні світоглядні еволюції і болючі душевно-духовні борсання.

Кулішева ж знаковість величезною мірою пов'язана з тим, що доля присудила йому бути сучасником і близьким приятелем неперевершеного українського генія – Тараса Шевченка. Хтось інший міг би взяти з цієї близькости суцільну радість, але не П. Куліш. Ледве не вся проблема його життя полягала в тому, що він, маючи також неабиякий поетичний хист, усвідомлював, з мукою для себе, неспівмірність обидвох талантів, свого і Шевченкового. А за характером, за своїм внутрішнім двигуном був П. Куліш людиною надзвичайно ексцентричною, самолюбною, самовпевненою, типом, що його можна охарактеризувати „цезарівським комплексом" : краще бути першим в останньому галльському селі, ніж другим у Римі. П. Куліш усе своє життя був у „Римі"-Києві другим.

Визнаючи його як „першорядну звізду" в українській літературі, Іван Франко зауважив, що „Куліш не зміг до кінця життя вирватися з того круга понять, образів та проблем, які геніяльною рукою поклав перед Україною Шевченко...". Не міг вирватися, хоч дуже хотів, вперто намагався і, не спромагаючись знайти твердий ґрунт у ставленні до Кобзаря, то звеличував його до небес, то називав його музу „п'яною".

Але й поза поезією П. Куліш був мучеником. Найбільше – в любові до України, яку щиро мав за „найблагочестивішу землю на світі", якій віддав усю свою інтелектуальну і духовну енерґію, але минуле і майбутнє якої бачив дуже своєрідно – знов таки згідно з його дивовижно ексцентричним характером.

Минуле України, за П. Кулішем, – не варте похвали, ні з козацької доби, ні з гетьманщини нічого доброго не вийшло і не могло вийти, бо українці, мовляв, не мають такого таланту до державотворення, як росіяни. Так, ми володіємо великими духовними й естетичними скарбами, створили недосяжну для багатьох інших народів пісенну культуру, але нездатні вродити таких сильних і славних царів, як от Петро I і Катерина II...

В хвилину відчаю П. Куліш написав ці рядки:

Народе без пуття,
без чести і поваги,
без правди
у завітах предків диких,
ти, що постав з безумної одваги
гірких п'яниць
і розбишак великих...

Це справді страшне мучеництво – щоб отак любити Україну, як любив її він, так високо ставити її культурну самобутність, так цінувати й сміливо обстоювати рідну мову – і водночас не розуміти, що лише державна незалежність може стати надійною запорукою врятування нашої нації.

Тому й подальший вплив творчости П. Куліша на українство, зокрема на формування національної суспільно-політичної думки виявився лише в такій мірі, в якій мірі у цій творчості був сильний саме культурно-естетичний її струмінь.

Політичне ж українство потребувало інших впливів та інших взірців, особливо в тогочасній Галичині, про що писав І. Франко в своїй політологічній праці „Ukraina irredenta": „Рушієм українського впливу в Галичині в ту пору був Куліш, людина великої спосібности, великої праці і заслуги, та не тверда власне у тому, чого найбільше треба було для галичан в поглядах на суть національности і на суть цивілізації. Особисті вподоби дуже часто затемнювали в нього програмові справи, абстрактні думки спонукували його забувати про живих людей і їх живі потреби. Доктринер з виглядом реального політика, дилетант-поет з виглядом практичного діяча, дилетант-учений з величезним самолюбством – був Куліш менш усього спосібний до провадження таких примітивних, у всякому розвою запізнених людей, якими були інтеліґентні галичани. От тим то й не дивно, що у взаєминах з Галичиною він не здобув нічого, крім довгого ряду розчарувань, а те, що за той час успів передати галичанам із свого ідейного арсеналу, остаточно ті самі галичани обернули проти нього самого...".

І все ж українство, певна річ, – то не лише політика, не лише боротьба за державу. Це також і безмежний світ художніх образів, ідей та думок, безмежне небо культури, й це небо сьогодні вже неможливо уявити без такої самобутньої, якщо точніше – самобутньо-драматичної зірки, якою був П. Куліш.

П. Ч.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Лекція з історії для України

Під час візити в Україну віце-президент США Джозеф Байден провів показову лекцію для нашої, ще юної, держави. З історії. Заради взаємин, які вже у найближчому майбутньому мають стати цивілізованими, в тому числі в самій державі між її керівниками. Приємно було чути з його уст слова про Тараса Шевченка. Він згадував великого поета землі української кілька разів.

І особисто я дуже вдячний йому ось за ці слова: „Я впевнений, що він пишався б животворним громадянським суспільством України… Але він також хотів би знати, чому уряд не демонструє таку саму політичну зрілість, яку демонструють люди. Чому є розкол у спілкуванні між провідниками до такого ступеня, що ці суперечки заважають проґресові".

Тобто, спокійно, але водночас із наголосом на нагальній необхідності змінити характер взаємин, Дж. Байден ненав'язливо, але концептуально точно (як справжній учитель) привернув увагу нинішніх провідників України до найголовнішого.

А воно в тому (виходячи зі слів високого гостя з-за океану), що, так би мовити, пересічні українці випередили сучасних українських достойників у політичній зрілості.

Це означає, що тим керівникам (якщо ще мають для цього моральні і часові ресурси) треба або, врешті, реально оцінити свої дії і змінитися, або ж піти з політики, звільнивши місце для справді політично зрілих кандидатів на високі управлінські пости в державі.

Надзвичайно важливо й те, що Дж. Байден підкреслив здобутки Помаранчевої революції, але при цьому також зазначив: „Свобода є тільки початком, а не кінцем. (...) Тому варто ще багато чого зробити для того, щоб громадяни були задоволені своїм рівнем життя".

Це була лекція з історії на тему далеко не підліткової демократії для юної Української держави. Це було прагнення бачити в Україні на високих постах політично зрілих людей, а не таких, над діями яких хочеться сміятися, а від результатів цих самих дій доводиться плакати.

А щодо Москви, то керівництво Росії ніяк не змириться з тим, що Україна – це незалежна держава зі своєю мовою, грішми, армією і кордоном, з своїм розумінням історії, яку впродовж тривалого часу Росія намагалася переписати по-своєму.

Сергій Зінченко,
редактор часопису „Промінь Просвіти", Кривий Ріг

Настав час у себе запитати

Було б гріхом промовчати про мої спостереження під час Свята героїв, яке з ініціятиви Головної управи Організації оборони чотирьох свобод в Україні відбулось 5 липня на оселі Спілки Української Молоді (СУМ) в Еленвілі, Ню-Йорк. Зібрались представники громадських організацій з прапорами і вінками, прибув вишкільний табір СУМ.

У святі взяв участь радник Міністерства оборони України при ООН генерал-майор Леонід Голопатюк з дружиною Валентиною. Після Богослуження перед пам'ятниками Героїв відслужено Панахиду, а молодь СУМ виконала Гимн націоналістів. Голова СУМ Андрій Бігун привітав присутніх.

На святі були висвітлені причини створення Організації Українських Націоналістів, її вагомість в обороні народу.

На оселі перебувало багато людей, але не всі вийшли з лісу на свято. Багато з них сиділи за столами, їли або грали в карти. Я не хочу ображати нікого, але нехай совість осудить тих, які наважилися не посвятити 30 хвилин, щоб віддати шану тисячам героїв, котрі віддали життя за волю народу, Не досить нарікати за брак патріотизму і героїзму в Україні, коли треба у себе запитати: „Чи я виконую свій патріотичний обов'язок за кордоном? Чи я все роблю, що є в моїх спроможностях, для добра нашої громади та українства в цілому?"

Іван Буртик,
Кліфтон, Ню-Джерзі

Створено Фундацію УСО „Тризуб"

Спортовий осередок „Тризуб" відомий не тільки у Філядельфії, але в Европі, Південній Америці, а особливо – в Україні. Від початків існування „Тризуб" розвивався з завзяттям, особливо – коли одержав статус професійної футбольної дружини.

На міжнародних зустрічах з провідними дружинами Европи „Тризуб" часто перемагав. Його суперниками були „Манчестер Юнайтед" з Англії, „Данді" з Шотляндії, „Штутґарт" з Німеччини, „Відень" з Австрії, „Інтер Мілян" з Італії та інші. „Тризуб" представляв США у 1967 році на міжнародних змаганнях в Ель-Сальвадорі при участі 102 тис. глядачів.

В 1989 році „Тризуб" приймав у Філядельфії футбольну дружину „Карпати" зі Львова у змаганнях, які відбулися при великій кількості глядачів.

У всеамериканських турнірах „Тризуб" у 1956 році вийшов в фінал і здобув чашу в Сент-Люїсі, Мізурі, в 1960 році здобув чашу від шести дружин американської професійної футбольної ліґи. У 1978 році управа „Тризуба" закупила 39-акрову посілість, на якій розбудувала ряд спортових споруд, включно з гарним будинком, бенкетовою залею і рестораном. Оселя має шість футбольних площ, три тенісові корти, дві відбиванкові площі і пікніковий парк з літнім танцювальним майданчиком. Всі ці влаштування на „Тризубівці" розбудували безплатно самі члени осередку, а дехто навіть подарував матеріял для будівництва. Кожного року на оселі відбуваються футбольні турніри. „Тризуб" організував вже чотири українських олімпіяди.

Потреби осередку зростають, тому й засновано Фундацію „Тризуб", яка служитиме як заклад на пожертвуваний фонд для всіх спортових команд, що грають під іменем „Тризуб", а також для інших спортових організацій. Ми звертаємося до громади з закликом стати членами та жертводавцями Фундації і допомогти в успішному здійсненні спільної справи. Просимо пам'ятати про фундацію у добродійних записах і тестаментах.

Всі пожертви до Фундації „Тризуб" звільнені від податків під числом 501(c)(3). Пожертви й усю кореспонденцію просимо висилати на адресу: U.A.S.C. Tryzub Foundation, P.O. Box 184, Horsham, PA 19044.

Богдан Сірий
Горшем, Пенсильванія

Згадаймо Міттенвальд...

На Союзівці 28-30 вересня відбудеться зустріч міттенвальдців. Нехай нікого з нас там не забракне! Згадаймо мальовниче баварське містечко посеред засніжених альпійських верхів, військові бараки, в яких були табори утікачів з України.

Були там професори й робітники; діти, дорослі і старші; католики й православні; бандерівці, мельниківці; галичани, полтавці, кубанці і т. д. І все те перемішане в спільну масу, об'єднану надією на життя...

Згадаймо церковцю, перероблену з колишньої конюшні, школи – народну, гімназію, торговельну, учительську семінарію, музичну, таборовий театр, таборування, курс вітрильництва, ювілейне Свято весни.

Згадаймо друзів, які роз'їхалися до Австралії, Америки, Бразилії, Британії, Канади, Параґваю. Згадаймо товаришів, які за 60 років відійшли у інший світ. Помолімося спільно за їхні душі!

Згадаймо це на зустрічі міттенвальдців, у колі товаришів і товаришок, у яких посрібліли скроні, може похилилася статура, але серця такі ж юні, відкриті, щирі – як і 60 років тому, в Міттенвальді.

Орест Гаврилюк
Елкінс-Парк, Пенсильванія

Учасники зустрічі міттенвальдців на Союзівці в 2008 році.

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Доповідь М. Мушинки про „русинство“

ТОРОНТО. – 8 липня в приміщенні Канадсько-української фундації відбулася організована місцевим Відділом Наукового товариства ім. Шевченка лекція на тему „Політичне русинство і його спонзори”, з якою виступив український науковець зі Словаччини, закордонний член Академії Наук України Микола Мушинка.

Проф. М. Мушинка звернув увагу на те, що політичне русинство почало ширитися в Закарпатській області України, в Польщі, Румунії, Югославії, Словаччині та Угорщині не завдяки „власним” силам, а завдяки ініціяторам з-поза кордонів цих країн, і „спонзорами” цього „руху” були і залишились закордонні джерела.

Політичне русинство досить різне в різних країнах. В декотрих країнах – наприклад, в Польщі, Словаччині, Югославії – воно базується на визнанні русинів окремою національною меншиною з окремою літературною мовою. Під сучасну пору існує вже сім „літературних мов”, які мають бути „доказом”, що вони не є споріднені з українською мовою.

Слід зазначити, що спроби зберегти діялекти і їхні нюанси, є в багатьох країнах. В Німеччині, наприклад, виходять деякі видання баварським діялектом, франкомовне населення Канади має теж значні відмінності в мові від літературної французької, русини Югославії видавали літературу своєю говіркою вже давніше, на сході Словаччини люди люблять свою говірку – все це не повинно бути перешкодою до оволодіння літературною мовою, але любов до місцевої говірки і боротьба за неї ще не є підставою для боротьби за національну окремішність, сказав М. Мушинка.

Політичне русинство не звертає увагу на наукові дослідження про мову, оскільки науковці – без різниці їхньої національности – визнали, що діялекти лемків, гуцулів, бойків і так званих русинів є говірками української мови. Намагання деяких діячів русинського „руху” довести, нібито російська мова є ближчою для „русинів”, ніж українська, є абсолютно безпідставним, але воно свідчить про те, звідки „русини“ дістають підтримку. Численні прапори Росії та проваджння „з'їздів” русинів тільки російською мовою та твердження, що єдиною „ґарантією“ незалежного „русинського ґосударства” є Росія – найкраще засвідчує, хто допомагає бешкетувати політичному русинству.

М. Мушинка підкреслив, що більшість антиукраїнської пропаґанди у вигляді книг, газет та брошурок публікується в Ужгороді. Від самого початку проголошення незалежности України її вороги (зовнішні і внутрішні) докладають зусиль, щоб країну хоч поділити, коли не можна всю нараз „проковтнути”.

Безпорадність чи навмисне затягування розслідувань резонансних вбивств в Україні, безкарна діяльність антиукраїнців на зразок Дмитра Сидора, ужгородського православного батюшки Московського патріярхату, є яскравим доказом того, що в Україні все можливе, крім дії закону і справедливого суду.

Доповідь науковця з Словаччини у Торонто ще раз звернула увагу слухачів на те, що в Україні існує система, яка дозволяє кланам через парлямент України дбати про свої приватні інтереси. М. Мушинка об'єктивно поінформував присутніх про сучасні зусилля антиукраїнського політичного русинізму, спрямованого проти України.

Йосиф Сірка

11-12 вересня: міжнародна конференція в КІУС

ЕДМОНТОН, Канада. – 11-12 вересня в Едмонтоні (Альберта) відбудеться міжнародна конференція, організована Програмою досліджsymbol ня релігії і культури Канадського інституту українських студій та Інститутом австрійських і центральноевропейських студій ім. Вірта.

На конференції будуть розглянуті питання українського релігійного життя в Галичині, Буковині, Закарпатті та Північній Америці від 1772 до 1918 року. У ній візьмуть участь науковці з Великобританії, Канади, Німеччини, Румунії, США, Угорщини й України.

Доповіді зроблять проф. Пол Маґочі з Торонтського університету, Роксолана Косів і Олеся Семчишин-Гузнер з Львівської академії мистецтв, Наталія Дмитришин зі Львова, о. Петро Ґаладза з Інституту ім. Андрея Шептицького при Університеті св. Павла в Отаві, аспірант Пітсбурґського університету Джоел Брейді, професор Альбертського університету Франсіс Свиріпа.

Одна сесія буде проводитися лише українською мовою. На ній виступлять Бернадет Пушкаш з Нірeдьгазького інституту (Угорщина), Ганна Скорейко з Чернівецького національного університету.

На конференції буде показ фільму Дані Стоділки „Відродження королівства: скарби Галичини“; презентація нової книги Івана Химки „Іконографія в Карпатах“, концерт літурґійної музики у виконанні хору парафії св. Юра під керівництвом Ірини Тарнавської.

Подальшу інформацію про конференцію можна отримати від І. Химки – директора Програми дослідження релігії і культури (електронна адреса: jhimka@ualberta.ca) або в Інституті ім. Вірта телефоном: (780) 492-2716.

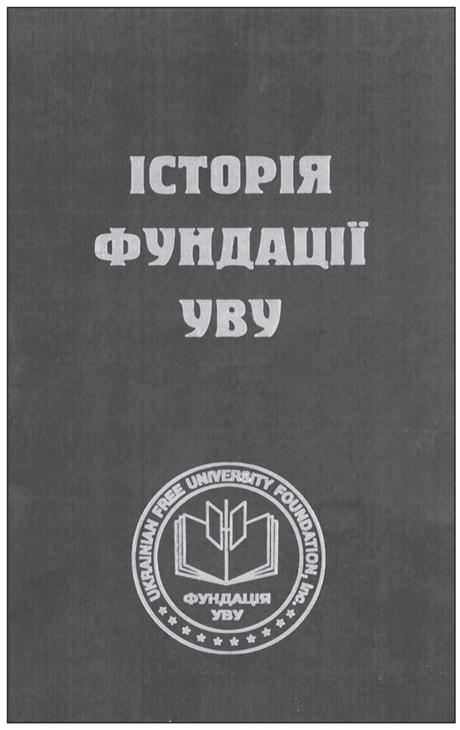
КІУС

На конті Фундації УВУ – ще дві нові книжки

ПАСЕЙК, Ню-Джерзі. – 20 травня в залі Української централі відбулася презентація двох нових видань ню-йоркської Фундації Українського Вільного Університету (УВУ) – дослідження відомого українського історика проф. Володимира Сергійчука „Що дала Україна світові“ і колективного збірника, присвяченого 30-літтю фундації УВУ, „Історія Фундації УВУ“.

Участь у презентації взяли, крім авторів обидвох видань, київський журналіст Микола Сергійчук, брат проф В. Сергійчука, військовий аташе Місії України в ООН Леонід Голопатюк з дружиною Валентиною, фінансовий референт Фундації УВУ Ярослав Оберишин з дружиною Галею, д-р Роман Андрушків з дружиною Світляною, голова Головної управи Організації оборони Лемківщини Зенон Галькевич та члени інших українських громадсько-культурних організацій.

Нові видання Українського Вільного Університету.

Голова Фундації мґр. Теодор Воляник представив присутнім професора Київського університету ім. Тараса Шевченка, академіка Академії наук Вищої школи України В. Сергійчука і повідомив, що ідея створення цього видання належала св. п. Степанові Саликові – то був один з найщедріших жертводавців УВУ, уродженець міста Ярослава в Надсянні, випускник Львівського університету, колишній учитель суботньої Школи українознавства при церкві св. Юра в Ню-Йорку, активний пластун. В його світлу пам’ять Фундація УВУ довела цю ідею до успішного практичного здійснення.

У дослідженні вперше комплексно оцінено внесок видатних українців у розвиток світової науки, техніки, освіти і культури, в освоєння космосу, у військову і спортивну ділянки.

У передмові до книжки Президент України Віктор Ющенко підкреслив: „Споконвіку Україна була відома як велика житниця, як інтелектуальне й духовне джерело Европи та світу. Вона збагатила всесвітню скарбницю філософської думки, богослов’я, мистецтва й літератури. На українській землі народжувалися і втілювалися в життя геніяльні ідеї йнайпередовішої технологія, кяі зформували сучасну цивілізацію. Через тернисту історичну долю нашої Батьківщини, віками позбавленої власної державності, імена багатьох її синів і дочок замовчувалися або не асоціювалися з українською нацією“.

Проф. В. Сергійчук розповів про працю над книжкою, про видатних українців минулого як чинник виховання національної свідомости. „Тим, що ми українці, – сказав він, – треба завдячувати не тільки нашим батькам – українцями нас роблять ті великі постаті в нашій історії, культурі і науці, якими ми з дитинства і до старости захоплюємося, які світять нам, як зорі на нашому життєвому шляху“.

Книжка надзвичайно інформативна, читач знайде в ній десятки ніби відомих світові імен, але мало кому відоме українське походження таких талановитих діячів на полі вселюдської культури і науки, як мікробіолог Ілля Мечников, письменники Антон Чехов та Федір Достоєвський, конструктор космічних кораблів Сергій Корольов...

Оскільки книжка вийшла невеликим тиражем, як на її потенційний вплив на свідомість громадян в Україні, лише 3,000 примірників, то всі, хто виступив в обговоренні, – Ліда Крамарчук, д-р Р. і С. Андрушкови, Марія Бакалець, генерал-майор Л. Голопатюк, високо оцінюючи це видання, радили шукати можливости повторити наклад, щоб книжка стала доступною для найширшого кола читачів в Україні, водночас розмістити текст в комп’ютерній мережі, а також перекласти англійською мовою.

Про друге презентоване видання, „Історія Фундації УВУ“, докладно розповів Іван Буртик, адже саме він був одним з ініціяторів заснування Фундації і першим та багаторічним її головою. Ця історія починалася у 1947 році – від заснування Товариства прихильників УВУ, яке мало декілька етапів свого розвитку, й аж коли донесло до української громади в США думку про виняткову важливість УВУ для нашої національної справи, тоді переросло у Фундацію. На її конті – не тільки постійна фінансова підтримка УВУ, не тільки Фонд студентських стипендій, але й довга низка видань, присвячених важливим темам української історії і сучасности, а також дуже плідна діяльність 100-тисячного Фонду Воляників-Швабінських, відсотки з якого призначені для переможців ініційованого і провадженого цим Фондом літературного конкурсу.

З Фундацією і її проукраїнською діяльністю, – підкреслив І. Буртик, – пов’язані такі авторитетні в діяспорі особистості, як д-р Михайло Сосновський, д-р Ярослав Падох, д-р Іван Марченко, д-р Павло Богданський, д-р Володимир Гординський, д-р Іван Рудакевич, д-р Роман Кос, мґр. Імре Кардашинець, д-р Євген Федоренко, д-р Р. Андрушків та багато інших активних в нашій громаді людей.

Але цінність „Історії Фундації УВУ“ найперше полягає в тому, що читач тут знайде величезний пласт інформації, яка віддзеркалює велику жертвенність сотень і сотень американських українців, котрі своїм фінансовим вкладом уможливили таку багатогранну діяльність Фундації і її значимість у сприянні УВУ.

Ольга Кузишин,
Ню-Йорк

У справі замовлень обидвох видань можна звертатися до Фундації УВУ на телефон: (212) 254-6928

Переможниці учнівського конкурсу

ЧИКАҐО. – 17 травня відбулась церемонія вручення нагород 24 переможцям конкурсу „Сторожі пам’яті перетворюють майбутнє“, який організував новdevідкритий Ілинойський центр Музею й освіти Голокосту.

Конкурс з мистецтва та письменства (картина та оповідання) спонзорував Меморіяльний Фонд Лео і Антоніни Гершанових. У конкурсі брали участь 600 учнів штату Ілиной. Вони мали опрацювати і передати до оцінки свої праці (мистецтво, музика, оповідання) на тему котрогось геноциду, що стався у XX або XXI ст.

Серед учасників були 26 учнів сьомої і восьмої кляс катедральної школи св.о. Миколая з темою „Голодомор – український геноцид“. Учениці Андріяна Чичула й Мар’яна Огаренко стали переможницями.

Нагородження відбулося в Музеї Голокосту, що був відкритий кілька тижнів тому. А. Чичула посіла перше місце у групі молодших учнів з акварелею „Хліб наш насущний дай нам сьогодні“, а М. Огаренко була відзначена другою нагородою за короткий твір-розповідь людини, яка пережила геноцид, коли уся родина вмерла з голоду.

Праці всіх переможців були опубліковані в окремій книжці, яку отримали не тільки вони, але також їхні вчителі.

Дарія Ганкевич

Адріяна Чичула. „Хліб наш насущний дай нам сьогодні“.

Пікнік 42-го відділу ООЧСУ з нагоди Дня батька

ҐЛЕН-КОВ, Ню-Йорк. – 42-ий відділ Організації оборони чотирьох свобід в Україні 21 червня з нагоди Дня батька організував пікнік місцевої громади. Відділ постав в 1965 році. Його організатори від самого початку розуміли, що для успішної праці треба брати до уваги не тільки національні справи, але і потреби людей. Джерелом здобуття фондів для цього були забави, випродаж вареників, а також пікнік, який відділ влаштовує на посілості отців-василіян в Ґлен-Кові.

З уваги на дощову погоду не було певности, чи пікнік відбудеться. На випадок дощу протоігумен о. Филип Сандрик дав згоду приготувати столи під накриттям,

21 червня прогноз погоди був невтішний, всюди заповідали дощ і бурю. Деякі люди вирішили на пікнік не йти. Важко повірити, але коли учасники події приїхали до Ґлен-Кова, то застали гарну сонячну погоду і багато столів під накриттям на випадок дощу.

Службу Божу відправив о. Роберт Лукавий, який в проповіді сказав багато теплих слів про довголітню діяльність відділу. Тільки на Патріярший собор Української Греко-Католицької Церкви в Києві відділ пожертвував вже 9,000 дол.

Офіційну частину програми відкрив голова відділу Дмитро Трояновський. Він привітав всіх, подякував за приїзд в таку непевну погоду. З привітом виступила Ірена Трояновська молодша.

Мистецька частина програми розпочалась врученням грамот подяки дітям, які брали участь у Фестивалі дитячої творчости в Брукліні з нагоди Міжнародного дня дитини. Грамоти вручив один з організаторів фестивалю Ігор Павлишин.

Артистка з України Інеса Тимочко-Декайло подарувала присутнім ряд українських пісень, які чудово виконала на скрипці. Приємною несподіванкою для всіх був виступ зірок української сцени Наталі і Наді Павлишиних, які чудово заспівали ряд пісень. Виступала з гуморесками Віра Павлишин. Поет з Дрогобича Любомир Бориславський прочитав свій „Вірш про батька".

В часі пікніку був також стіл з книгами з бібліотеки отців-василіян. Хто зробив малу пожертву на монастир, той міг вибрати собі книжки. Слава Куницька мала випродаж жіночих прикрас її власного виробу. Любителі спорту грали у відбиванку і копаного м'яча. Під час пікніку була також льотерія, яку провела Ірена Трояновська, старша. Вона також пожертвувала майже повністю видатки на каву і солодке. У проведенні імпрези допомагав також Петро Беньо.

Катерина Мицьо

Учасники свята (зліва) Дмитро Трояновський, Наталя і Надія Павлишини, Ірена Трояновська.

На скрипці грала Інеса Тимочко-Декайло.

Джо Байден......

(Закінчення зі стор. 3)

вони по праву можуть уявляти собі Україну.

Ідея і обіцянка мирної революції, що відбулась в Україні все ще служить натхненням для світу і для цього регіону. Так само як ваша Помаранчева революція не закінчилася в 2005 році, вона не зупинилася на кордонах України. Ми чуємо її відлуння всюди, де люди збираються мирно і вимагають, щоб їхні голоси були почуті. Це – какофонія голосів, які посилаються на вашу Помаранчеву революцію.

Мій дуже добрий друг і видатний підприємець із Делаверу Джон Гинянський сьогодні серед нас. Я з ним снідав позавчора. А я сам народився у місті Скрентон, штат Пенсильванія, де живе багато українських американців.

Я ніколи не зустрів українця, який не думає категоріями століть.

Кілька століть від сьогоднішнього дня що українці говоритимуть про нашу добу? Що вони говоритимуть про своїх провідників? Чи скажуть, що вони повернулися у минуле? Чи скажуть вони, що початок XXI ст. заклав для усіх українців основу під нову еру добробуту, свободи, незалежности і надії?

Я надіюся, що ви оберете поступ, шлях поступу для народу України, для наших дітей і для світу, який спостерігає за вашим вибором, бо ж ви зараз живете в моменті історії, якого ви ніколи раніше не пережили.

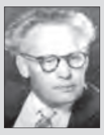
Це звучить як перебільшення – зрештою, ми, політики, схильні до перебільшень – але це Божа істина, бо ж ви ніколи раніше не стояли на позиціях, на яких ваш народ мав можливість заснувати справді незалежну, вільну і квітучу країну з визначеними кордонами – країну XXI ст.

Коли ваші діти дивитимуться в минуле, що вони про нас скажуть? Що вони скажуть про Америку і про допомогу, яку вона надала або не надала? І що вони скажуть про усіх вас? Я щиро молюсь, що вони скажуть, що це був початок, початок мрії, яка зародилася понад 400 років тому. Я молюся Богу, щоб так сталося, бо, чесно кажучи, від вашого успіху залежить успіх чи неуспіх багатьох народів у цій частині світу.

Я вдячний вам за те, що ви дали мені змогу бути тут, і за те, що ви прийшли послухати мене.

Я щиро надіюся, що ви усвідомлюєте, що у нас немає панацеї на усі проблеми, але ваша панацея – це свобода, оскільки вона є фундаментом розвитку справжніх демократичних інституцій.

Я бажаю вам всього найкращого. Ми готові йти цим шляхом разом з вами. *(„Голос Америки")*

Вісті Фундації імені Івана Багряного

Серпень 2009 року, ч. 108

Михайло Ситник – співець туги за Україною

Багато могил відомих українських прозаїків, поетів, громадських діячів та науковців розсіяно по різних закутках світу. Деякі з них заросли бур’яном, забуті рідними, друзями і українською громадою, для якої вони жили і творили. Не є винятком і могила поета-лірика Михайла Ситника, який помер 21 серпня 1959 року в Чикаґо і похований на Елмвудкладовищі, в секції 48, на передмісті Чикаґо, в містечку Елмвуд-Парк.

Деякі роки на його могилі садили квіти й впорядковували його могилу члени Об’єднання демократичної української молоді (ОДУМ) Чикаґо. І тепер хтось, час від часу, ставить на його могилі штучні квіти. В головах, трохи вище землі, лежить надгробна плита-пам’ятник з датою народження і смерти поета, його фотографією і написом українською та англійською мовами: „Український поет Михайло Ситник“.

На плиті помилково подано рік його народження – 1922. Точну дату подала пізніше його мати в одному з своїх листів з України. Народився він у Василькові, коло Києва, 6 травня 1920 року.

Батька М. Ситника за „провини“ сина-одинака – редаґування української газети „Васильківські вісті“ під час німецької окупації, з поверненням Червоної армії розстріляно в яру біля міста, а матір його викинули з хати. Вона – самітня, хвора, обідрана, голодна і холодна – перебувала у хлівах добрих людей, поки не померла.

М. Ситник почав друкуватися 1936 року, ще студентом першого курсу Київського педагогічного інституту. На його твори звернули увагу спершу Максим Рильський, потім Володимир Сосюра та Андрій Малишко. Під час німецької окупації М. Ситник деякий час редаґував у своєму містечку газету, а пізніше працював у Києві, в редакції „Українське слово“. Про ті часи він докладно розповідав в статті „Кров на квітах“, присвяченій пам’яті Олени Теліги, Івана Рогача та Івана Ірлявського.

У редакційній колеґії газети „Українське слово“ М. Ситникові було доручено організовувати й редаґувати „Літературний додаток“, що був частиною газети. Пізніше „Літературний додаток“ було відокремлено від газети і приділено до „Літаврів“ – окремого літературного часопису, який редаґувала О. Теліга.

Про „Літаври“ з 1941 року М. Ситник писав так: „Переможно гриміли „Літаври“, аж кривавий німецький окупант перелякався того грому бойового. Перелякався і насторожився. А недруги лихі – різні „фольксдойчі“, совєтські аґенти, а часом і наші ж таки земляки, підлабузнюючись (хоч останніх було небагато), нашіптували ненаситному катові про те, що в тому громі гучних „Літаврів“ на найвищій ноті звучить ненависть до всіх поневолювачів і окупантів жовтосиньої Еллади і лунає полум’яний заклик до боротьби за Самостійну, Соборну, Незалежну Українську державу“. М. Ситник залишив „Літаври“ перед арештом і розстрілом німцями редакційної колеґії „Українського слова“ і „Літаврів“.

За життя М. Ситник видав чотири збірки поезій. Дві з них „Від серця“ і „Нові обрії“ – в Україні, та „Відлітають птиці“ 1946 року і віршовану повість про Українську Повстанську Армію „Залізничний сторож“ в 1947 році – на еміґрації. Багато його віршів і нарисів друкувалися в журналі ОДУМ „Молода Україна“ та „Нові дні“, в газетах „Українські вісті“, „Український Прометей“, „Свобода“, інших газетах і журналах.

За життя він розпочав готувати нову збірку поезій „Цвіт папороті“, але помер, не закінчивши її. Тоді взявся за ту річ редактор журналу „Нові дні“ Петро Волиняк, але й він в скорому часі помер. Центральний комітет ОДУМ закінчив розпочату працю над книгою „Цвіт папороті“, яка вийшла друком у видавництві „Молода Україна“ 1975 року. Цю збірку поезій впорядкував Микола Француженко (Микола Вірний), який написав довшу статтю про творчість поета. Докладну бібліографію М. Ситника, яка поміщена в книзі, зібрав Іван Лучків.

Вся поезія М. Ситника пройнята невичерпною тугою за втраченою батьківщиною. Ця туга за рідними просторами, за українським народом була змістом його життя. Сумні, часом розпачливі поезії М. Ситника є щирі, невимушені і сповнені глибоким почуттям любови до людей і природи близького йому ще з дитинства Правобережжя.

Час від часу ОДУМ Чикаґо влаштовував вечори, присвячені творчості М. Ситника. На одному з них доповідь прочитав літератор, критик і поет Анатолій Юриняк. Перегортаючи життєві та поетичні сторінки поета-лірика, він підкреслював труднощі вростання мистців, а особливо ліриків, до яких належав і М. Ситник, в чужий зматеріялізований світ. Одірваність від рідної стихії, туга за батьківщиною взяли М. Ситника в свій полон.

М. Ситник цілковито не сприйняв чужого оточення, чужої культури, він жив мріями про свій край, Україну. А надію на повернення туди, у дорогу вітчизну, вбивала Москва. В своїх поезіях він питав себе:

Чи я коли туди приїду,
Де молодість моя цвіла?
Де вже нема, мабуть, і сліду
Мого убогого життя?
Чи я колись іще пливстиму
На хвилях теплого Дніпра,
Де Київ мій неповторимий,
Де Володимира гора?

Живучи в Америці, поет не знаходив собі місця. Він пробував оселитися в різних містах США. Перебуваючи останні роки свого життя в Чикаґо, М. Ситник міг вільно жити, працювати і творити, не боячись ні переслідувань, ні поневірянь, яких зазнавали його ровесники в Україні. Але занадто міцно вріс він у рідну землю і, відірваний від неї, відчув себе загубленим, безпорадним, непотрібним. Друзі М. Ситника, яких він мав безліч, намагалися допомогти йому морально й матеріяльно, знайти працю. Поет не міг закорінитися у чужому ґрунті. Він почав шукати забуття у чарці, усамітнюватися, уникати зустрічей зі знайомими та друзями.

В один з днів знайшли його мертвого в Гумбот-парку. Його друг поет Василь Дубина писав: „Скажемо щиро: коли б наш поет позбувся своєї розхристаности, безпідставної байдужости до свого природнього таланту, занадтого песимізму і взагалі своєї бурхливої вдачі, точніше, щоб він серйозно ставився до своїх завдань, то ми б мали приємність прочитати вже не одну його нову книжку. Адже не даремно так признано і так чутливо відгукнулись і відгукуються про нього видатні письменники і літератори, критики і всі ті, кому дороге мистецтво“.

Олексій Коновал

Щиро дякуємо за підтримку!

Від часу появи останнього числа сторінки Фундації прислали пожертви такі особи: по 1,000 дол. – **Галина** і **Олексій Воскобійники, Василь Стан** для „Просвіти“ в Кривому Розі та **Ліда** і **Анатолій Валюх-Брантон** для хворих дітей в Дніпропетровську; 180 дол. – **Мар’ян Ковальський** – (з них по 45 дол. на фонд журналу „Бористен“, на бюлетень „Наша церква – Київський патріярхат“, для хворих дітей в Дніпропетровську та на храм Української Православної Церкви Київського патріяхату в цьому ж місті; по 50 дол. – **Люба** і **Борис Жура** та **Петро** і **Оля Матули.**

На видання книги „350-річчя Конотопської битви“ у видавництві „Бористен“ в Дніпропетровську склали пожертви: по 200 дол. – **Роман Воронка** та **Мирослав Модрицький;** по 100 дол. – **Петро Гурський, Марія Мала, Стенлі** й **Катерина Вестони** та **Олександер Власенко;** 45 дол. – **Мар’ян Ковальський** та 40 дол. – **Роман Панчішак**.

Управа Фундації щиро дякує всім жертводавцям й просить далі підтримувати Фундацію своїми пожертвами, щоб вона могла допомагати пресі, сиротам, школам та видавати книги в Україні про Голод 1933 року, русифікацію та інші „блага старшого брата з Москви“.

Газета Спілки письменників України „Літературна Україна“ прохає фінансової допомоги в української громади.

В Фундації можна придбати видані Фундацією книги Івана Багряного, Семена Підгайного, Григорія Китастого, Віталія Бендера, Тараса Гунчака, Олександра Шугая та ін. Також можна передплатити через Фундацію журнали „Універсум“, що виходить в Львові, та „Бористен“ в Дніпропетровську. Річна передплата кожного – 50 дол. Належність і пожертви шліть на адресу Фундації.

Григорій Китастий. Поема „Битва під Конотопом“

На цей рік припадає 350-та річниця успішного бою під Конотопом українського козацтва під проводом гетьмана Івана Виговського з московським військом.

В 1960 році в 310-ту річницю перемоги українських військ, Григорій Китастий написав музичний твір „Битва під Конотопом“, який був виконаний вперше капелею Бандуристів ім. Тараса Шевченка в Дітройті 9 березня 1969 року, з нагоди 50-ліття капелі. Композитор назвав цей твір музичною поемою. Текст поеми написав поет Петро Карпенко-Криниця.

Зміст цього твору є розповіддю козака-бандуриста, який загинув в бою під Конотопом і вийшов з розкопаної могили. Він озивається до свого нащадка-брата, оповідає йому про бій під Конотопом і навчає його, як треба боротися з московським загарбником. Далі йде опис бою та геройства української козацької армії.

1659 року більш як 100-тисячна московська армія під проводом князів Олексія Трубецького, бояр Григорія Ромодановського й Семена Пожарського вирушила на завоювання України, руйнуючи та нищачи все на своїй дорозі.

Недалеко від Конотопу затримав московське військо ніжинський полковник Григорій Гуляницький з полками ніжинським і чернігівським, маючи коло 5,000 вояків. Не маючи змоги зупинити ворога, вони зачинилися в Конотопі і протягом майже трьох місяців витримували облогу.

В червні гетьман України І. Виговський вирушив з своїми союзниками на поміч Конотопові. У кривавому бою 28 і 29 червня 1659 року війська І. Виговського недалеко від Конотопа вдарили з двох сторін на московське військо й розгромили його.

В бою згинуло 30 тис. московського війська та багато вояків дісталися в полон, а серед них й князь С. Пожарський. Цю перемогу в червні цього року в Україні належно відзначили.

Дописи і листи до сторінки Фундації ім. Івана Багряного просимо посилати на адресу:
Bahriany Foundation,
811 S. Roosevelt Ave.,
Arlington Heights,
IL 60005 USA
Сторінку редагує Олексій Коновал

Болгарський мистець з України

ЧИКАҐО. – В Українському Національному музеї 21 серпня-12 вересня відбудеться мистецька виставка „Акварелі Олександра Телалима (Україна-Болгарія)“. Відкриття виставки 21 серпня, о 7-ій год. вечора.

О. Телалим, сучасний болгарський художник, майстер акварелі, народився в 1966 році в селі Владичень Одеської области. У 1985 році з відзнакою закінчив Одеську державну художню академію ім. Митрофана Грекова. Після переїзду до Болгарії продовжив навчання в Національній Художній Академії за спеціяльністю – монументальний живопис. З 1997 року брав участь у більш ніж 40 міжнародних проєктах, включаючи персональні виставки.

Твори художника є в приватних колекціях 16 країн світу, а також в Ізмаїльській картинній ґалерії, Україна, міській мерії Веймара, Консульстві України в Софії та Консульстві Болгарії в Ню-Йорку.

Марія Климчак

Олександер Телалим. „Маки“.

Олександер Телалим. „Водяні лілії“.

Олександер Телалим. „Золотий день“.

Писанка на канадській марці

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – Вплив українців на культуру Канади було знову підкреслено, коли 6 липня Канадська пошта видала офіційну 54-центову марку з зображенням найбільшої української писанки у світі, що пишається у Веґревілі в провінції Альберта, при вході до Національного парку Елк Айланд. Офіційне відкриття її відбулося 28 липня 1975 року, на відзначення 100-річчя Королівсько-канадської кінної поліції. Писанка висотою 31 фут, важить 5,000 фунтів, а проєктував її професор Роналд Реш з Університету Юти.

Поштова марка — велика данина українській культурі, як і Канадській службі правопорядку, та є частиною поштової серії марок під назвою „Придорожні привабливості“. Згідно з коментарем Канадської пошти, метою видання згаданої серії є представити пам’ятники, що „схоплюють маломістечкову духовність Канади“.

У додатку до писанки в серію входять ще інші три постаменти придорожніх привабливостей Канади, що їх можна буде придбати аж до вересня.

Дарунковий аркуш з чотирох марок цієї серії коштує 2.16 канадських дол. а буклет з восьми марок – 4.32 канад. дол. Читачі можуть придбати ці марки на мережі http://www.canadapost.ca/cpo/mr/assets/pdf/personal/productlisting. pdf або телефонуючи на число 1-800-565-4362 (в Канаді).

Шотляндець став українцем

НЮ-ЙОРК. – В Українському інституті Америки експонується виставка картин Майкла Мерфенка, до речі, не перша вже в цьому місті.

М. Мерфі народився в шотляндському місті Ґлазґо у 1974 році, зростав в Австралії, навчався в Бельгії. У Німеччині дізнався про Україну, оселився в Києві і почав малювати з української тематики.

М. Мерфенко у своїх полотнах стверджує красу, відчуття тепла, кохання. Його картини метафізичні, далекі від реалізму, але зрозумілі кожній людині.

Л. Хм.

Картина Майкла Мерфенка з української тематики.

Чар сільського українського літа

Почесний професор Острозької академії Леонід Якобчук, читаючи цього року, як і раніше, лекції під час весняної сесії в університеті, відвідав також своє рідне село Залізницю в Рівненській області і привіз з малої батьківщини до Юніону, Ню-Джерзі, де він проживає, світлини про чар сільського літа в Україні. Дві з них, надіслані до редакції, вміщуємо.

Фото: Леонід Якобчук

ПОДОРОЖІ

Кам’янець-Подільський – вічне місто

Олександер Вівчарик

Мені пощастило побувати в багатьох містах України. Є серед них такі древні, заглиблені в історію, як Київ, Львів, Евпаторія, Чернігів, Чернівці. Є сучасні, модерні – Харків, Дніпропетровськ, Донецьк, Славутич. Є суто козацькі – Батурин, Чигирин, Глухів, Полтава. Є міста символи – Канів, Конотоп, Севастополь, Острог, Одеса. Є мовби етнографічні музеї – Коломия, Косів, Ужгород, Луцьк, Бучач. Є радянські за духом і стилем – Луганськ, Запоріжжя, Краматорськ, Дніпродзержинськ, Маріюпіль, Миколаїв, Симферопіль. А є – Кам’янець-Подільський! Нещодавнє відвідування цього міста переконало мене, що це найбільш своєрідне, несподіване, ориґінальне поселення України, яке поєднує в собі всю історію держави.

Ніхто точно не знає, коли було засновано місто на півострові (що більше нагадує острів), створеному річкою Смотрич. За мільйони років вона вимила у скелях глибокий каньйон, який можна подолати хібащо птахові. Зрозуміло, в такому зручному місці, захищеному петлею Смотрича, з давніх-давен селилися люди. Зараз є усе більше доказів того, що у Старому місті (та називається найдавніша частина Кам’янця) був давньоримський табір.

А загалом зформувалися три версії заснування міста – давньоруська, литовська і давньоримська. Найхарактернішою прикметою давньоримської присутности дослідники Євгенія і Ольга Пламеницькі, Ігор Данилов та інші вважають так звані Траянові вали (земляні прикордонні укріплення), споруджені на початку II ст. за часів римського імператора Траяна, а також численні знахідки римських монет, деякі старовинні мапи. Та й сам чотирикутник центрального плянування старого Кам’янця своїми розмірами і характером відповідає великому римському таборові, який мав стандартний розмір і облаштування.

Проте у римлян в Кам’янці-Подільському вірять не всі. А от литовці тут залишили значно більше слідів. Недарма центральна вулиця сучасного Кам’янця, або, як тут кажуть, Нового пляну, носить ім’я князів Коріятовичів. Саме з них починається так би мовити реальна (з іменами, датами та документами) історія міста. До речі, за однією з леґенд литовські князі, брати – Юрій і Олександер потрапили на півострів, полюючи на оленя. Побачивши чудову місцину, вони і заснували на ній місто.

У давні часи життя в цій місцевості було пов’язане з оленями. Це і призвело до виникнення подібних леґенд. Що ж до Коріятовичів, то насправді все для них на Поділлі почалося після того, як Великий литовський князь Ольґерд розбив 1362 року татар (тодішніх володарів Подільської землі) на Синих Водах і передав цей край у володіння своїм небожам – синам рідного брата Коріята. Невдовзі вони відбудували замок, який і тоді вже був древнім. Кам’янець увійшов до першої п’ятірки українських міст, яким було надано маґдебурзьке право.

Кам’янець з давніх-давен був передусім містом-воїном. Час заснування його знаменитої фортеці, яка зараз є головною прикрасою і візитівкою міста, губиться у глибині століть. Зараз вважається, що почали її зводити наші предки русичі в XI ст.

Кам’янець завжди захищав українське порубіжжя. До складу якої держави він би не входив (за винятком короткочасного турецького панування), Кам’янець завжди по-лицарськи чинив опір поширенню мусульманської аґресії і примушував уважати на себе татарські чамбули під час численних наїздів на Поділля. Саме ці наїзди і спричинилися до того, що на Кам’янеччині в другій половині, а особливо в останній чверті XV ст., почали формуватися одні з перших у Европі реґулярні коронні кавалерійські роти. У 1494 році їх на Поділлі та в Червоній Русі налічувалося вже 30. А у кожному було від 100 до 250 вершників…

Кам’янець завжди був в орбіті України. Варто згадати, що 1530 року на розгляд польського Сейму було подано плян військового діяча з боярського роду на Київщині, згодом старости Канівського і Черкаського Остафія Дашковича щодо уфортефікування Русі, Поділля та Волині. Відтак 1540 року до Кам’янця відряджено видатного королівського архітектора і військового інженера Йокуба Бретфуса, який, по суті, відбудував леґендарну фортецю Кам’янця наново. Для неї характерні майже всі відомі в Европі фортифікаційні елементи. Деякі з них більше ніде не збереглися.

Папська вежа.

Багатюще військово-історичне минуле, унікальний фортифікаційний комплекс накладають свій відбиток і на сучасних кам’янчан. Вони і зараз зберігають особливий пієтет до війська і зброї. У місті діє Товариство шанувальників історії фортифікації. У його складі діє Лицарський орден, члени якого, сповідуючи кодекс чести, опановують прийоми бойового мистецтва, фехтування, виготовляють лицарські обладунки. Вони проводять у Кам’янці-Подільському фестиваль лицарських мистецтв, на який звідусіль їдуть закохані у військово-історичне минуле люди. У Кам’янці діє військовий ліцей, а донедавна був ще й військово-інженерний інститут.

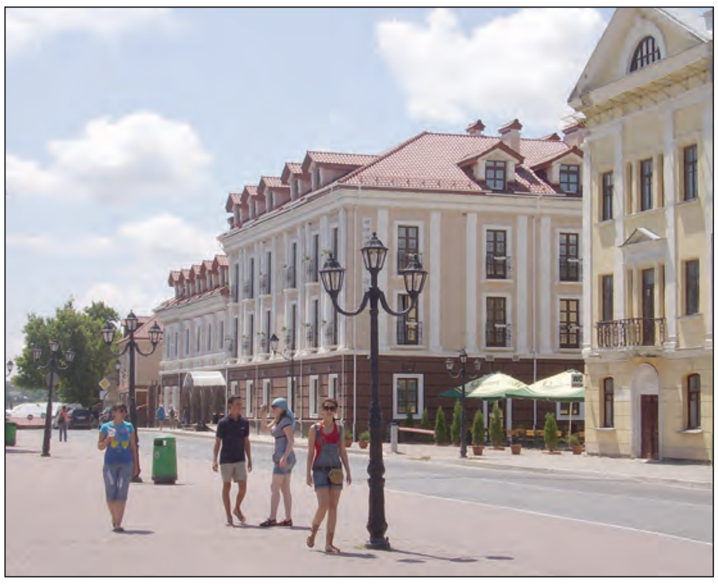
Напередодні мого приїзду до міста тут відбулася всеукраїнська історико-патріотична військово-спортивна гра, у якій взяли участь команди з різних міст України.

У місті давно немає пам’ятника Ленінові, але збережено монументи усім захисникам і визволителям міста, за якої держави вони б не воювали. Місто-воїн добре знає, що таке воїнська звитяга.

Продовження в наступних числах „Свободи“

Леґендарний олень біля Нового мосту, відкритого в 1874 році.

Оновлені будинки Старого міста.

Матір Божа на мусульманському мінареті біля католицького храму – свідчення співіснування релігій.

Стара фортеця в Кам’янці-Подільському. Фото: Олександер Вівчарик

Навчання і спорт – поруч

ОСТРОГ, Рівненська область. – Численні наукові конференції та симпозіюми все ж не віддзеркалюють життя молоді в університеті. Так, 12 квітня з ініціятиви студентів-пластунів університету відбулося святкування 97-річчя від дня заснування Пласту. До Острога приїхали понад 50 пластунів з Рівненської области. Представники Української Скавтської Організації Пласт відвідали Службу Божу в університетському храмі Преподобного Федора Острозького. На головній площі міста відбулося офіційне відкриття свята, з участю представників міської ради.

Студенти із різних куточків України мали можливість відвідати 29 травня університет та взяти участь у Всеукраїнській студентській науково-практичній конференції „Мовна особистість у соціота психолінґвістичному аспектах“, яку організували студенти та викладачі факультету романо-ґерманських мов. Молоді науковці представили свої творчі доробки з прикладної лінґвістики, соціолінґвістики, компаративістики, методики викладання чужоземних мов, літературознавства та політичної лінґвістики.

А 28 травня завершився черговий чемпіонат з футболу за Чашу ректора. Змагання відзначилися небувалою активністю вболівальників та неочікуваними результатами зустрічей команд. Перше місце у змаганнях і Чашу ректора отримала команда викладачів, здобувши перемогу над студентами факультету політико-інформаційного менеджменту.

З ініціятиви студентів університету, 1 червня, у всесвітній День захисту дітей, у стінах академії була проведена благодійна акція „Намалюй свій світ“, в результаті якої всі зібрані гроші були передані дітям-сиротам та дітям з малозабезпечених сімей.

2 червня університет відвідала Віра Маланчій з Канади, яка уже 12 рік поспіль приїжджає до академії, щоб вручити студентам ґранти ім. д-ра Володимира Кузя „За здоровий спосіб життя“.

„Збірку молодої поезії і не тільки“ презентували 3 червня в Острозі. До неї увійшли твори письменників з усієї України, у тому числі і трьох студентів академії. Збірку встигли презентувати вже у Києві, Луцьку та Львові.

4 червня Острозька академія та Рівненська Мала академія наук учнівської молоді підписали договір про співробітництво. У рамках співпраці передбачено присилати провідних фахівців до університету з метою профорієнтації; залучати найкращих членів Малої академії до науково-дослідної роботи, участі в наукових семінарах та конференціях.

Веселими піснями і танцями 10 червня розпочались „Українські вечорниці“ – звітний концерт Культурно-мистецького центру в університеті. Традиційне щорічне культурно-спортивне свято „Рекреація“ відбулося 16 червня у спортивному комплексі академії. Команди, що представляли всі факультети університету, змагалися у спритності, швидкості, силі, а також винахідливості.

Університет виборов перше місце у Спартакіяді-2009 серед вищих навчальних закладів Рівненщини.

17 червня університет відвідали переможці конкурсу „Я журналіст!“, який проводився з ініціятиви головного редактора Видавничого дому „ОГО“ Віталія Голубєва за підтримки обласного управління освіти та науки та Національного університету „Острозька академія“.

Чи не найважливішою подією у житті випускників стала „Конвокація-2009“ – урочиста церемонія вручення дипломів спеціялістам та маґістрам за участи професорсько-викладацького складу, почесних гостей університету, батьків та родичів випускників, яка відбулася 21 червня. Святкування проходило за традиціями, відродженими з часів існування Острозької академії в XVI ст. Після церемонії випускники на чолі з ректором та в супроводі деканів створили живий ланцюг і разом зайшли у стіни Острозької академії, що символізувало прощання з Альма-матер.

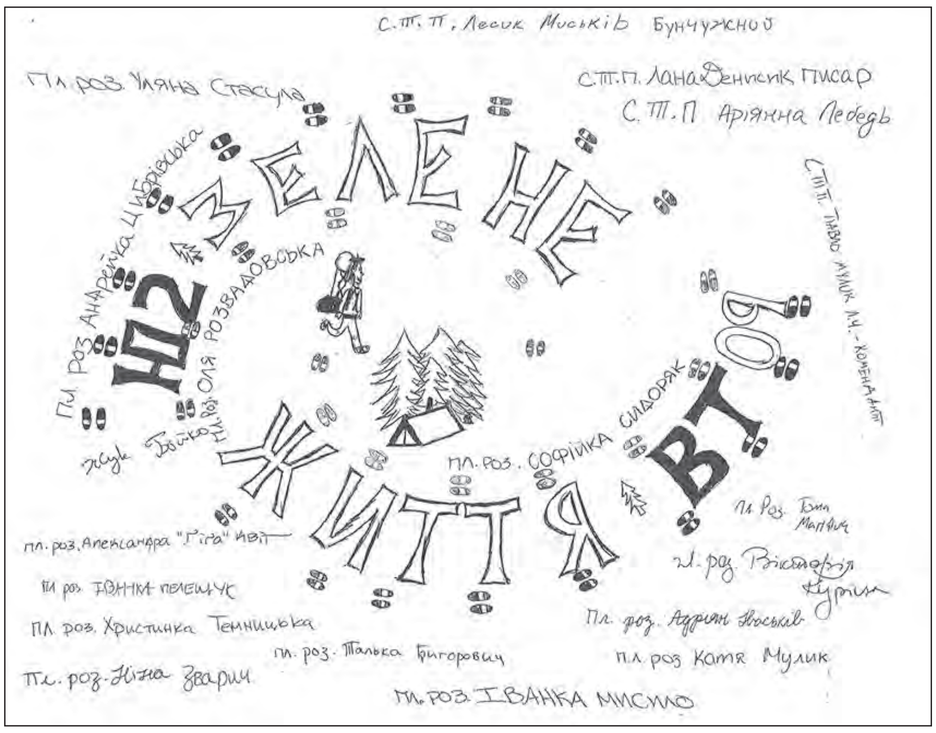
29 червня-1 липня під егідою Асоціяції інтеґральних психотехнологій в університеті проходив ґала-фестиваль тренінґу „Я, мрія, успіх“, на який приїхали близько 500 учасників з усієї України. Захід такого маштабу в Україні проведено уперше. Він мав на меті всебічно ознайомити українців зі сферою психологічних послуг, їх корисністю та ефективністю використання в повсякденному житті.

6 липня відбулося відкриття Міжнародного тенісового турніру юнаків та дівчат віком до 18 років. Проводити влітку змагання з тенісу стало для університету доброю традицією. Цього року турнір вже вп’яте зібрав талановитих тенісистів з усього світу – з України, Росії, Білорусі Ізраїлю, Казахстану, Німеччини та Канади. Були 94 учасники: 48 хлопців та 46 дівчат.

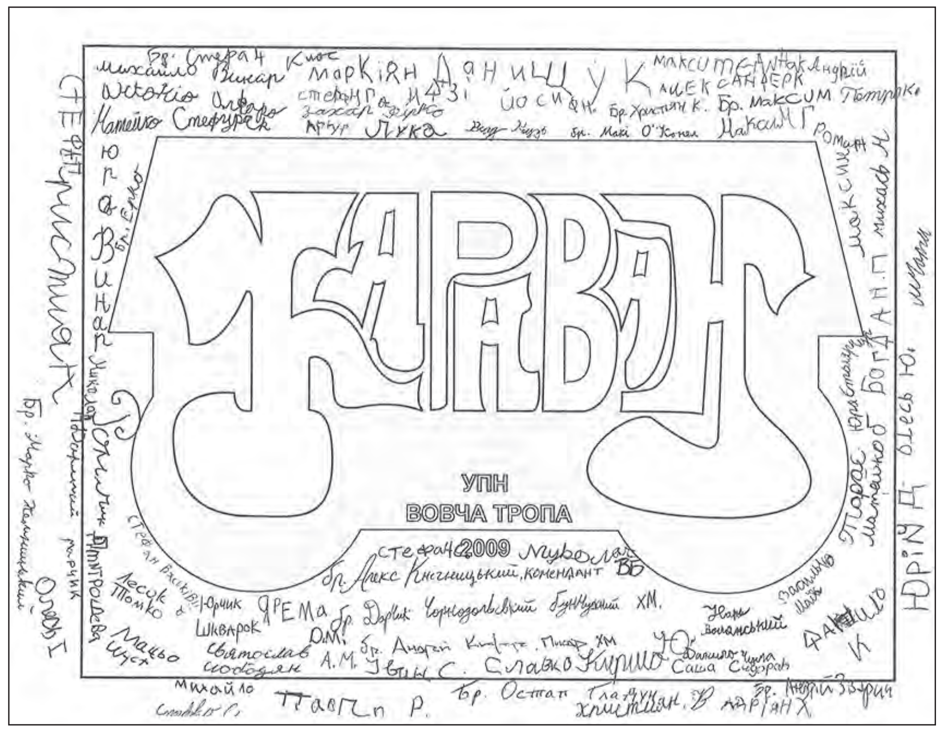
Семінар в’язничих капелянів відбувся 13-16 липня і зібрав духовенство з усієї України. Це – неповний перелік тих заходів, що відбувалися у стінах Острозької академії протягом останнього часу.

Едуард Балашов

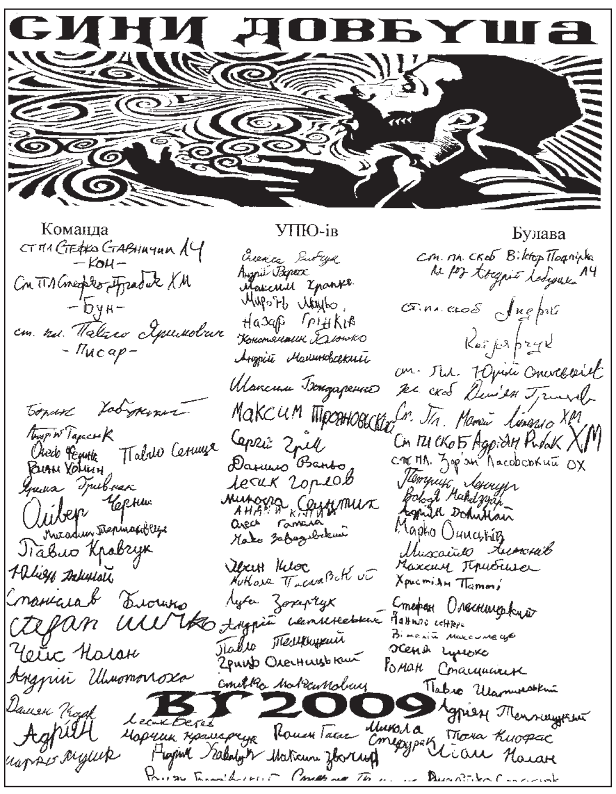
Привіти з пластових таборів 2009 року

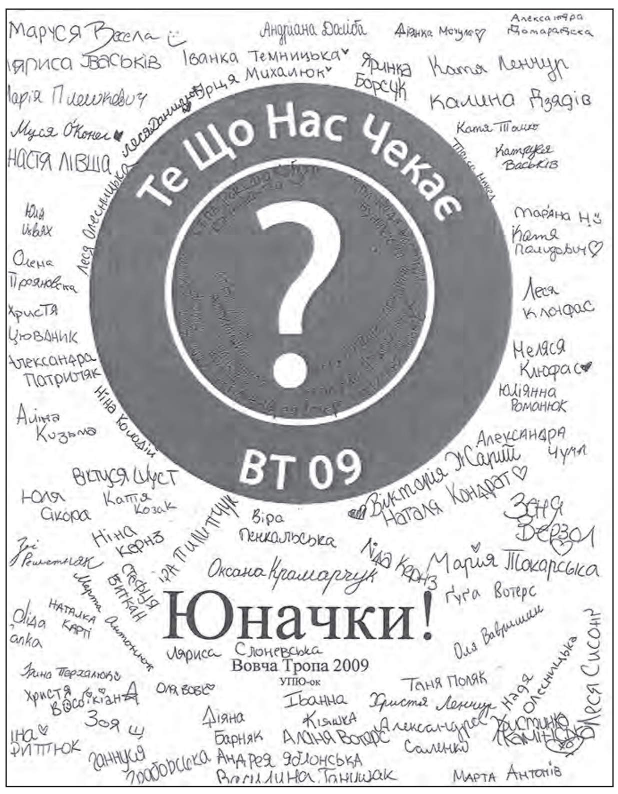
Привіт з табору старшого юнацтва „Зелене життя“ на оселі „Вовча тропа“.

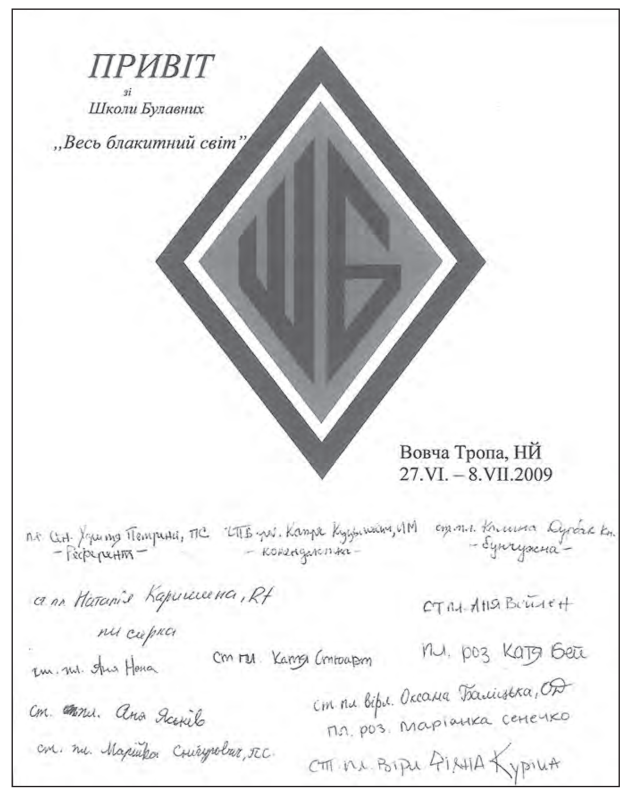
Привіт з табору новаків „Караван“ на оселі „Вовча тропа“.

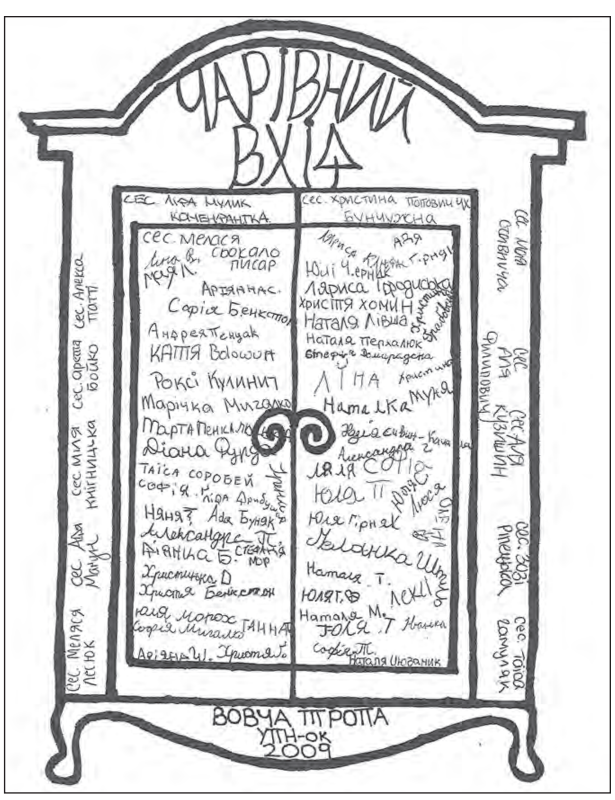
Привіт з табору юнаків „Сини Довбуша“ на оселі „Вовча тропа“.

Привіт з табору юначок „Те, що нас чекає“ на оселі „Вовча тропа“.

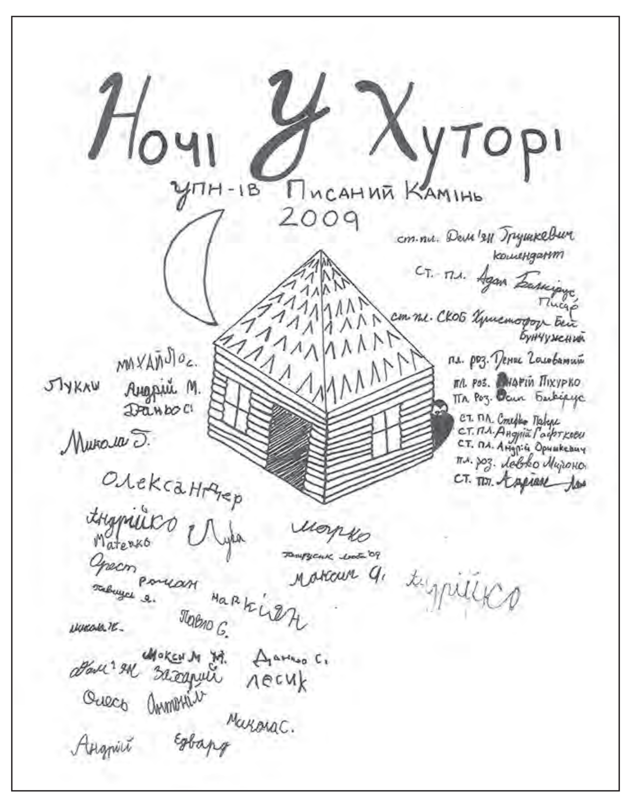
Привіт з Школи булавних на оселі „Вовча тропа“.

Привіт з табору новачок „Чарівний світ“ на оселі „Вовча тропа“.

Привіт з табору новачок „Мрії Шегерезади“ на оселі „Писаний камінь“.

Привіт з табору новаків „Ночі на хуторі“ на оселі „Писаний камінь“.

Літній академічний курс в Інституті св. папи Климента

РИМ. – За часів св. п. Патріярха Йосифа Український Католицький університет (УКУ) в Римі організував 16 літніх академічних курсів, на які приїздили професори і студенти з різних країн поселення української діяспори.

Минуло вже 25 літ з дня смерти Патріярха Йосифа, Україна стала самостійною державою, Церква – вільною, а УКУ повернувся до своєї батьківщини. Сьогодні в Римі проживає близько 30 тис. громадян України, а в різних університетах – папських і державних – навчається близько 300 українських студентів.

Глава Української Греко-Католицької Церкви (УГКЦ) і Великий канцлер УКУ Патріярх Любомир (Гузар) завжди наголошує, що не можемо занедбати тих надбань, які здвигнув Патріярх Йосиф-Ісповідник.

Всі провідні нації світу мають свої представництва у Римі. Таке представництво має і УГКЦ та УКУ зі собором св. Софії й Інститутом св. Папи Климента при Українському Католицькому університеті.

Великий канцлер і ректорат УКУ, за згодою його Сенату, вирішили відновити діяльність УКУ в Римі при цьому інституті. 18-30 липня 2006 року успішно відбувся перший літній академічний курс, а впродовж останніх трьох років – наукові конференції, зустрічі зі студентами, академічні вечори. Цього року Інститут св. Климента вдруге організував літній академічний курс „Рим і Візантія", з 28 червня до 13 липня. В ньому взяли участь 36 професорів, викладачів, молодих науковців та студентів з України, Польщі, Білорусі та Риму.

Мета курсу – підкреслити необхідність духовної та інтелектуальної інтеґрації між східнім і західнім християнством для випрацювання шляхів до порозуміння.

Доповідачами були Архиєпископ Микола Етерович, о. Іван Дацько, науковці Адам Зьолковський, Марія Зубрицька, Божена Вроніковська, Ростислав Паранько, Андрій Ясіновський, Джованні Кодевілла, Юрій Ясіновський, а лекційний курс охоплював галузі богослов'я, екуменізму, історії, мистецтвознавства, археології та культурології.

Програма передбачала участь у папській Літургії в соборі св. Петра, відвідини українських осередків у Римі, авдієнцію в кардинала Леонардо Сандрі – префекта Конґреґації для Східниіх Церков, прийняття у Посла України Тетяни Іжевської, подорожі до Тоскани та Равени – колишньої столиці західньої Візантійської імперії. 12 липня курс завершився Літургією у соборі св. Софії.

о. Іван Дацько,
директор курсу

Зустріч експертів на форумі УВУ

МЮНХЕН. – 14 липня на запрошення Українського Вільного Університету (УВУ) та Німецько-українського товариства з питань економіки та науки в університеті відбулась зустріч експертів з участю видатних науковців, експертів, дипломатів, політиків, керівників громадських організацій Німеччини, студентів та докторантів УВУ. Гасло зустрічі – „Західня інтеґрація України як виклик для політики та економіки. Україна у полі напруги між Росією та Европейським співтовариством".

Після вступного слова президента Німецько-українського товариства з питань економіки і науки проф. Гансюрґена Доса та привітання ректора УВУ д-ра Івана Мигула, слухачам та учасникам конференції було запропоновано низку доповідей і рефератів.

Позицію Української держави виклав у своєму виступі Юрій Ярмілко – Генеральний консул України у федеративних землях Баварії та Баден-Вюртемберґ. Д-р Петер Данилів подав тему для дискусії про політичне та економічне становище України, її значення та позицію на міжнародній арені. У критично-аналітичному ракурсі прозвучала доповідь Дітера Штюдемана, колишнього Посла Німеччини в Україні і колишнього радника президента України Віктора Ющенка щодо актуальної внутрішньополітичної ситуації в Україні, а також її впливу на зовнішньополітичний статус держави.

У другій частині конференції відбувся активний діялог між учасниками пленарної дискусії і слухачами в авдиторії. Виступили експерт-політолог Микола Шафовал – директор Дослідного інституту німецько-українських взаємин УВУ, та Державний міністер Баварського уряду у відставці Петер Шмідтгубер. До дискусії долучились д-р Моріц Гунцінгер – почесний сенатор УВУ, та керівник Українсько-німецького форуму Клаус Оберлендер. Діялог відбувався під керівництвом ведучого – д-ра Петера Шпарі.

Проф. Г. Дос підвів підсумки конференції та накреслив можливі перспективи подальших дій і наступних кроків для покращення співпраці між Европейським союзом (зокрема Німеччиною) та Україною.

Конференція, в якій взяло участь понад 100 фахівців, визначила, що західня інтеґрація України є важливим процесом на сучасному зовнішньополітичному плацдармі.Захід, в особі Европейського співтовариства, і Україна повинні спільно працювати над зближенням цих двох політичних одиниць. Співпраця повинна втілюватись в конкретних діях, незважаючи на відмінні погляди Росії та її геополітичні впливи.

Пресове бюро УВУ

Буде 150 тонн морозива за добу

СМІЛА, Черкаська область. – Українська компанія „Еліт" відкрила у місті новий заклад з виробництва морозива, який не має аналогів у всій Східній Європі. Нове підприємство – єдине в Україні з замкнутим циклом виробництва. Його проєктна потужність складає 150 тонн морозива за добу.

Декілька років тому на цьому місці працював молочноконсервний комбінат, але нові його власники перевели виробництво на Полтавщину. Компанія „Еліт" придбала старі приміщення і збудувала на їх місці сучасне підприємство.

У день відкриття біля підприємства зібралися пікетувальники від Проґресивної соціялістичної партії України (Наталії Вітренко). Вони спроквола помахували партійними прапорами. На плякатах були написані претензії до Прем'єр-міністра Юлії Тимошенко, яка теж мала приїхати на відкриття заводу, який нібито є її власністю.

– То ви проти прем'єр-міністра? – уточнив я в одного з них.

Він промовив: „Ми за тих, хто щось нам дає. Сьогодні заплатили тут".

Для публіки грав струнний ансамбль „Амадей" Національної опери України. На прес-конференції наголошували на тому, що завод виготовлятиме унікальне за смаковими якостями морозиво, яке є лише в Норвеґії. Для цього встановлено обладнання з Данії, Італії і Франції.

Усередині завод нагадував гібрид космічного корабля і суперсучасної операційної клініки. Особливо вразили колосальних розмірів склади готової продукції.

Чудово, що в Україні з'являються такі елітні, унікальні виробництва.

Власники вклали у нього 200 млн. грн. Воно того варте. Місто має 1,460 нових робочих місць. Міський голова Андрій Колесник у своєму виступі з задоволенням повідомив, що завдяки компанії „Еліт" Сміла має найкращі показники в області з наповнення бюджету.

Невдовзі завод пройде сертифікацію за двома міжнародними стандартами. Це дозволить безперешкодно продавати морозиво марки „Ажур" в Европі.

Олександер Вівчарик

Відкриття нового підприємства.

Представники бльоку Наталії Вітренко біля нового заводу так і не дочекалися Юлії Тимошенко. *Фото: Олександер Вівчарик*

Новини з бережанської землі

На конвертах – храми України

В музеї Богдана Лепкого з 5 липня демонструється виставка художніх конвертів „Храми України" з колекції Олега Поливка, котрий очолює міське товариство філателістів України.

На виставці – 128 конвертів із зображенням церков різних реґіонів України. Як зазначив сам філателіст, котрий збирає експозицію з 1992 року, це тільки невелика частина його численних експонатів.

Збирати поштові марки О. Поливко почав ще у восьмилітньому віці. Тепер щороку виставляє свої експонати у залях музеїв Бережан і Тернополя. Сам він – колишній листоноша. З його ініціятиви у 2004 році випустили поштову марку „Симон Петлюра", у 2005 році – маркований конверт „Бережанський замок Синявських", розпочали випуск художніх конвертів „Втрачені архітектурні пам'ятки України".

Цього року за клопотанням філателіста ввели в дію штемпель з перевідним датівником „Державний історико-архітектурний заповідник у Бережанах".

Міське товариство філателістів України в інтернеті демонструє віртуальні виставки Олександра Караневича „50 років космічної ери" і „Шевченкіяна", а також „Бережани – місто моє" (співавтори О. Поливко та О. Караневич).

На XI національній філателістичній виставці (Чернівці) О. Караневич одержав дві срібні нагороди.

В гостях у польських друзів

БЕРЕЖАНИ, Тернопільська область. – Делеґація вчителів та учнів Бережанської гімназії ім. Богдана Лепкого і представників районної влади відвідала Ключборк – польське місто-побратим Бережан в Опольському воєводстві, з яким уже давно налагоджено партнерські відносини.

Цьогорічні візити бережан в Ключборк і партнерів до Бережан відбулися за проектом „Поляк та українець – громадяни Европи", що фінансується в рамках програми Польсько-американського фонду свободи.

Протягом тижня українців приймали директор адміністрації освіти в Ключборку Тадеуш Конарський, директори гімназій Роберт Вєтшик, Роман Каміньський, координатор проєкту Анна Літнер, учителі гімназій.

Гості з України ознайомилися з особливостями функціонування польських гімназій, дошкільних закладів, міського уряду.

Юні українці та поляки проводили спільні заняття в журналістській, театральній, мистецькій підгрупах, брали участь у молодіжній сесії ради міста.

Було підписано угоду про партнерство між Бережанською гімназією ім. Б. Лепкого та громадською гімназією в Богачіцах.

Тетяна Будар

Зустрілися учні і вчителі з Бережан і Богачиць.

Біля переправи у Переволочній

СВІТЛОГІРСЬКЕ, Полтавська область. – Останнім етапом Полтавської битви стало Переволочне – місце переправи через Дніпро козацького і шведського війська. Мабуть, вперше за 300 років на схилах Дніпра 27 червня зібрались представники обласної і районної влади, активісти громадських організацій, щоб вшанувати пам'ять полеглих козаків.

Оскільки Переволочне потрапило в зону затоплення і зникло з карти України, то в Світлогірському встановили дерев'яний хрест, який нагадує про те, що недалеко від цих місць Дніпро переходили Карло XII, Іван Мазепа й козаки. Можливо, з часом тут буде збудовано пам'ятний знак. Хрест, який символізує шану до всіх загиблих, освятив Єпископ Полтавський і Кременчуцький Української Православної Церкви Київського патріярхату Федір, о. Микола Храпач і благочинний Кобеляцького району о. Дмитро Кулічковський.

Відбулася презентація книги Сергія Коломійця „Переволочна", яку автор написав під впливом вражень від подій, що тут відбувалися.

Серед присутніх були представники „Наддніпрянської фльотилії Українського козацтва", громадської організації „Козацька громада Кобеляцького району", окружного товариства „Українське козацтво", Міжнародної академії козацтва, Запорозького козацтва, соборного козацтва України „Січ", Санкт-Петербурзької реґіональної громадської організації „Полтавське земляцтво", обласного проводу Організації Українських Націоналістів.

Юнаки та дівчата з Міжнародної академії козацтва продемонстрували глядачам бойові козацькі мистецтва.

Під звуки гимну України від світлогірського берега відпливли човни, щоб там, де Ворскла впадає в Дніпро, спустити вінки пам'яті на воду, яка прийняла колись буйні козацькі голови. Постріли гармат сповістили про невмирущу славу козацького духу.

Наталя Кушнір

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Музичний вечір композитора Олександра Козаренка

Д-р Альберт Кіпа вітає гостей концерту.

МЮНХЕН. – 22 липня на запрошення Українського Вільного Університету (УВУ) у Малій концертній залі Мюнхенської філармонії „Ґастайґ" відбувся музичний вечір композитора, піяніста та музикознавця Олександра Козаренка, лавреата державних премій України, професора Львівської національної музичної академії ім. Миколи Лисенка та професора УВУ.

Вечір вів д-р Альберт Кіпа, який представив гостя, а також подав цікавий огляд історії розвитку української музики. Університет перейшов до нових, краще устаткованих приміщень. Цей перехід був пов'язаний зі створенням власного фонду, котрий разом з дотаціями Американської і Канадської Фундацій та студентськими оплатами за навчання утворює надійну фінансову базу для продовження подальшої праці УВУ.

Сам концерт був публічною подякою УВУ тим прихильникам, які сприяли університетові під час переїзду. Його проведення – це також факт відновлення гідної присутности українців у Мюнхені, місті, що є одним з найважливіших культурних центрів Европи.

Відповідно до тематики концерту, гаслом якого було „25 музичних моментів з України", його слухачам (їх було понад 200) запропоновано історичний екскурс у світ українського музичного мистецтва. У виконанні О. Козаренка прозвучало 25 музичних творів п'ятьох видатних українських композиторів – Миколи Лисенка, Левка Ревуцького, Бориса Лятошинського та Миколи Колесси.

На завершення концерту маестро виконав п'ять своїх власних творів під назвою „П'ять писанок", а також інтерпретував „Прелюдію" М. Лисенка та „Гуцульську токату" Анатолія Кос-Анатольського.

Серед гостей концерту були викладачі УВУ на чолі з ректором д-ром Іваном Мигулом, представники консульського корпусу України у Баварії, дирекція Польського культурного інституту у Мюнхені, мистці, студенти, українські так і чужоземні гості. Про концерт інформувала преса.

Пресове бюро УВУ

Композитор Олександер Козаренко виконує „Прелюдію" Миколи Лисенка.

Василь Попадюк – золота скрипка Канади

Василь Попадюк.
Фото: „Papa Duke"

ТОРОНТО. – Біографія музиканта найчастіше починається з батьків, з родини. Так сталося і у знаного скрипаля-віртуоза Василя Попадюка, названого у себе на батьківщині „золотою скрипкою України". Його батько Василь Попадюк, відомий в Україні композитор та виконавець музичних творів на „флейті Пана"– сопілці, мама Світлана – хореограф.

В родині визначили долю музично обдарованого сина, коли віддали його на навчання до Київської музичної школи ім. Миколи Лисенка. Потім було навчання в Київській консерваторії, де талановитий скрипаль на останньому курсі поєднував навчання з успішними виступами в концертах. Концерти забирали багато часу, тому В. Попадюк перейшов на заочне відділення і закінчив Львівську музичну академію. Потім два роки грав у військовому ансамблі.

У різних жанрах музики випробував себе талановитий скрипаль. Клясика та джаз, народна музика та циганські мотиви, латиноамериканські мелодії та европейські оперети – всі твори в його виконанні викликають захоплення та емоційне піднесення.

У Канаді В. пройшов вишкіл праці в ресторанах. Його талант був помічений та визнаний шанувальниками. За роки еміґрації В. Попадюк добився великого успіху на етнічних фестивалях та благодійних вечорах, побував з концертами в багатьох країнах.

В. Попадюк грав для еспанської королеви Софії та короля Йорданії Гусейна. Знайомі з В. Попадюком відомі скрипалі – Том Кокрейн, Дон Уос, Іцак Перельман. Соліст групи „Deep Purple" Іен Ґілен, почувши його віртуозну гру, запросив на запис свого альбому.

В. Попадюк має талант аранжувальника і тому для виконання своїх задумів зібрав самобутніх виконавців в музичний ансамбль „Papa Duke". Музичний смак, віртуозність, артистизм – так можна характеризувати гру цього колективу.

В 2004 році В. Попадюк записав свій перший альбом в Канаді, а через два роки випустив повний альбом своєї групи. На міжнародному джазовому фестивалі в Монреалі виступ В. Попадюка та його ансамблю мав шалений успіх.

Концерт був записаний і виданий на диску. В цей альбом ввійшли твори „Гуцульські фантазії", „Очі чорні", „Сонечко", „Десь на Буковині", „Журавлі", „Справжній циган", угорський чардаш Монті, „Елегія", „Колись в Америці", „Карпатські танці" та інші.

Альбом привернув увагу продюсерів на щорічному ярмарку в Тусоні, Арізона, де збираються представники всіх світових телемереж для закупу найцікавіших концертів.

Концерт В. Попадюка, записаний в Монреалі, купили американські телемережі, в тому числі телестанція „PBS WNED-TV", яка в червні цього року транслювала концерт на Торонто. Його змогли подивитись та послухати 100 тис. канадських глядачів.

Цей концерт закупила також телемережа Китаю CCTV, що підтверджує міжнародне визнання таланту В. Попадюка та його ансамблю.

В. Попадюк з ансамблем виступить на концертах в Гамільтоні 29 серпня (Hamilton Place Studio Theater) і в Торонто (Assembly Hall Theater) 30 серпня.

За інформаціями звертатися: encore1@rogers.com. Тел.: (905) 527-7666 в Гамілтоні і (416) 521-9555 в Торонто.

Леонід Олексюк

СПОРТ

ФУТБОЛ

Збірна України – чемпіон Европи

У неділю, 2 серпня, юнацька збірна України вперше в історії національного футболу завоювала золоті нагороди першости Европи серед 19-річних футболістів.

У кінцевій грі, що відбулася на донецькому стадіоні „Олімпійський", збірна команда України (тренер Юрій Калитвинцев) перемогла однолітків з Англії з рахунком 2:0.

Перемогу принесли ґолі Дениса Гармаша й Дмитра Коркішка.

„Шахтар" не переміг румунів

ДОНЕЦЬК. – 29 липня на стадіоні „Олімпійський" донецький „Шахтар" зустрівся у третьому кваліфікаційному колі Ліґи чемпіонів з командою „Тімішоара" з Румунії. Рахунок 2:2. Стільки ґолевих моментів, скільки мав „Шахтар" у грі з румунами, він не мав у двох перших турах чемпіонату України разом узятих.

„Шахтар" розпочав гру, як і належить безперечному фаворитові протистояння, без розвідки. Вже на третій хвилині Фернандіньо опинився сам перед воротами. Втім, м'яч після його удару воротам румунів не загрожував. Пройшло ще дві хвилини – і міг забити Луіс Адріяно, якого, як і Фернандіньо, підвела точність.

На 12-ій хвилин Л. Адріяно не влучає у ворота, на 18-ій хвилині Фернандіньо бив точно в руки воротаря. Опісля „Тімішоара" ледве не вперше спробувала провести атаку на донецькі ворота і відразу забила ґоль.

У другій половині гри „Шахтар" продовжував контролювати ситуацію і створювати ґольові моменти, які просто не хотіли перетворюватися у ґолі. А потім донеччани несподівано забили – 1:1. До кінця гри залишалося небагато часу, а „Шахтар" ніяк не міг забити переможний ґоль.

А Ґеорґе Букур з румунської команди без проблем забив другий м'яч у ворота українців. Вже за шість хвилин Фернандіньо нагадав, за що його назвали одним з найкращих гравців чемпіонату. Його удар був неочікуваний і точний – 2:2.

„Тімішоара" у себе вдома грала з „Шахтарем" 5 серпня. Рахунок зустрічі 0:0. „Шахтар" тепер гратиме у Лізі Европи.

* * *

У третьому кваліфікаційному колі Ліґи чемпіонів грають чемпіони країн, що займають 14-16 місця в таблиці коефіцієнтів УЕФА („Олімпіякос", „Славія", „Цюріх"); команди, що посіли другі місця в чемпіонатах країн, що займають 7-15 місця („Тімішоара", „Спортинґ", „Твенте", „Андерлехт", „Селтік", „Сиваспор", „Шахтар", „Панатінаїкос", „Спарта"); команда, що зайняла третє місце в чемпіонаті країни, що займає шосте місце в таблиці („Динамо", Москва); команди, що вийшли з другого кваліфікаційного кола.

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Осціславська • 973-292-9800 #3040 • adukr@optonline.net*

• РІЗНЕ •

В ДРУГУ СУМНУ І БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ
відходу до вічности
мого найдорожчого ЧОЛОВІКА

св. п.

МИКОЛИ РАКУША

будуть відправлені

ПОМИНАЛЬНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

16 серпня 2009 року

в церкві Успення Пресвятої Богородиці в Маямі

та

в катедрі св. Миколая в Чикаґо

О молитви за спокій душі Покійного просить дружина Ірина.

Вічна Йому пам'ять!

В ПЕРШУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ

св. п.

інж. ЛЕВА БОДНАРА

члена ОУН, виховника української молоді, основоположника
і першого голови Осередку СУМ Павлушкова у Чикаґо,
основоположника відділу ООЧСУ в Чикаґо,
довголітнього секретаря УНСоюзу,
суспільно-політичного радіокоментатора та члена багатьох
українських політичних, церковних та фінансових установ

будуть відправлені

ПОМИНАЛЬНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

- **24 серпня в родинному м. Товсте, Україна**
  в церкві Св. Архистратига Михаїла, Служба Божа і Панахида;
- **24 серпня у Вашінґтоні, ДС в церкві св. Тройці о год. 7:30 веч.;**
- **29 серпня у Чикаґо в церкві свв. Володимира і Ольги о 9:00 ранку;**

Про молитви за спокій душі Покійного просить родина:
дружина Богданна, донька Уляна, сини Богдан і Мирон.

Вічна Йому пам'ять!

КУРІННА СТАРШИНА
10-го Куреня УПС „Чорноморці"
в глибокому смутку повідомляє, що
наш довголітній член

Пл. Сен. Кер.

інж. ВОЛОДИМИР КІЗИМА

«Кізьо», ЧМ, ч. 87

Відплив в останній рейс дня 19 VI 2009 р.

Опечаленій Родині
і Чорноморській Залозі Озера Ірі
складаємо найглибші співчуття

КУРІННА СТАРШИНА

Кізю – ДОБРОГО ВІТРУ!

Ділимось сумною вісткою з рідними, приятелями і знайомими, що в п'ятницю, 24 липня 2009 р., ненадійно упокоїлась в Бозі на 95 році життя наша дорогенька МАМА, БАБЦЯ, ПРАБАБЦЯ та ХРЕСНА МАМА

св. п.

ЯРОСЛАВА (ВОЛЧУК) БОРАЧОК

нар. 4 лютого 1915 року в Теребовлі, Тернопільського повіту, Україна.

Закінчила учительський семінар у Дрогобичі, бувша учителька в Деренівці і Мшанці. Довголітня членкиня 49 відділу СУА в Бафало, Н.Й.

ПАРАСТАС був відправлений 29 і 30 липня 2009 р.
ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 31 липня в церкві Св. Миколая у Бафало, а відтак на цвинтарі Святого Матея.

Горем прибиті:

діти	**– АРИСТИДА СТАРУХ з мужем о. дияконом Т. СТАРУХОМ**
	– ІРИНА БОРАЧОК,
	– д-р. ОЛЕГ БОРАЧОК
внуки	**– АНАСТАЗІЯ ҐАР з мужем ДЖІМОМ**
	– АДРІЯН СТАРУХ з дружиною ЕРІН
правнуки	**– ЮЛІЯННА ҐАР,**
	– АННА і МИКОЛА СТАРУХ
похресник	**– ЯРОСЛАВ ПРИШЛЯК з родиною в Канаді.**

Вічна Їй пам'ять!

Зі смутком повідомляємо, що 18 липня 2009 р. упокоївся в Бозі
наш дорогий МУЖ, ТАТО, ДІДО, ПРАДІДО

св. п.

ІЛІЯ ГРИГОРОВИЧ ХЕЙЛИК

нар. 30 грудня 1920 р. в Мишуриному Розі, Дніпропетровщина.

Похований 22 липня 2009 р. на цвинтарі св. Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Залишив у смутку:

дружину	**– ОЛЕНУ**
доньок	**– ЛЮДМИЛУ, ВАЛЕНТИНУ**
сина	**– ВОЛОДИМИРА**
4 внуки і 2 правнуки	
брата	**– ІЛАРІОНА з дружиною РАЇСОЮ їх дітьми та внуками**

Вічна Йому пам'ять!

З глибоким жалем і смутком ділимося сумною вісткою,
що в четвер, 30 липня 2009 р. відійшов у вічність
на 79-му році життя наш найдорожчий
МУЖ, ТАТО, ДІДО, ЗЯТЬ, ШВАҐЕР, ВУЙКО, КУЗЕН

СВ. П.

інж. ЕВГЕН БОГДАН ЗМИЙ

нар. 3 червня 1930 р. у Львові, Україна.

ПАНАХИДА була відправлена в понеділок, 3 серпня 2009 р.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися у вівторок, 4 серпня 2009 р. в Українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., а відтак на Українському цвинтарі св. Андрія в South Bound Brook, NJ.

У глибокому смутку залишені:

дружина – НАТАЛІЯ МАРІЯ
доньки – ДАНУСЯ ЗМИЙ МАНДИЧ
– ЛІДА ЗМИЙ
внуки – ОЛЕКСАНДЕР МАНДИЧ
– ТОМА МАНДИЧ
теща – СОФІЯ БАРИЛЯК
тета – СТЕФА СКОЦЕНЬ
шваґри – БОГДАН БАРИЛЯК з дружиною КАРОЛ
– д-р ІГОР БАРИЛЯК з дружиною ХРИСТИНОЮ
кузини – МОТРІЯ СКОЦЕНЬ з родиною
– ВОЛОДИМИР СКОЦЕНЬ з родиною
– ЛЮБОМИР СКОЦЕНЬ з родиною
– ЯРЕМА ГОРБАЧЕВСЬКИЙ з родиною
– ДОРА ГОРБАЧЕВСЬКА з родиною
– МИРОН ГНАТЕЙКО з дружиною ОЛЕЮ і родиною
– ХРИСТИНА ЧОРПІТА з родиною
племінники – МАРКО ЦЕГЕЛИК
– АНДРЕЯ (БАРИЛЯК) з мужем ҐРЕҐОРІ ЛАЙОНС і родиною
– ОЛЕКСАНДЕР БАРИЛЯК з дружиною ЕЙМІ і родиною
– РОБЕРТ БАРИЛЯК з дружиною ДЖИЛ і родиною
– ТОМА БАРИЛЯК
– ТАНЯ БАРИЛЯК
ближча і дальша родина в Америці, Канаді й Україні

Вічна Йому пам'ять!

В пам’ять Покійного просимо складати пожертви на: Children of Chornobyl Relief Fund, 272 Old Short Hills Rd., Short Hills, NJ 07078, або на St. Basil College, 195 Glenbrook Rd., Stamford, CT 06905, або на Український Музей, Ню-Йорк.

Ділимося сумною вісткою, що в четвер, 30 липня 2009 р.
відійшов у вічність на 88 році життя наш найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО, ДІДО і ПРАДІДО

СВ. П.

ВАСИЛЬ ФЕСЬО

Народжений в Польщі.

Після приїзду до США короткий час жив в Auburn, NY, а у 1953 році переселився до Bayonne, NJ. Пок. Василь 18 років працював машиністом-механіком в Johnson and Johnson у New Brunswick, NJ. У 1987 році перейшов на пенсію. Був членом Українського Народного Дому в Байоні, членом Організації Чотирьох Свобід України, а також обласним скарбником у The Providence Association of Philadelhpia.
У 1982 році померла його перша дружина Катерина з дому Слободяк.

ПАНАХИДА була відправлена в неділю, 2 серпня 2009 року о год. 7:30 веч. у William Kohoot Funeral Home, Bayonne, NJ.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в понеділок, 3 серпня 2009 р. о год. 10 ранку в українській католицькій церкві Вознесіння Пречистої Діви Марії в Байоні, а опісля на Український католицький цвинтар св. Духа в Гемптонбурґу, Н.Й.

У смутку залишилися:

дружина – АННА з дому ОНИШКАНИЧ
син – ВАСИЛЬ з дружиною ОРИСЕЮ
дочка – МАРІЯ АННА ФЕСЬО
внучка – ЛЯРИСА КАТЕРИНА ФЕСЬО
пасерби – СТЕФАН, МИХАЙЛО, ПЕТРО, ІВАН, ЯРОСЛАВ та ЙОАННА КАРЛИЦЬКІ і ЛЮСЯ ВІЛЬНАТ
16 внуків і 3 правнуки його другої дружини

Вічна Йому пам’ять!

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ІМ. ШЕВЧЕНКА
В АМЕРИЦІ
повідомляє своїх членів та громаду, що
30 березня 2009 р., відійшов з цього світу

СВ. П.

Інж. ЕВГЕН ЗМИЙ

Член НТШ-А

нар. 3 червня 1930 р. у Львові, Україна.

Корпоративний Директор Індустріяльної інженерії
в компанії Warner-Lambert Co., Morris Plains, NJ.

Рідним складаємо співчуття.

Вічна Йому пам’ять!

Управа НТШ в Америці

Ділимося сумною вісткою, що 27 липня 2009 р. в Ґлендейл, Каліфорнія, на 93-му році життя відійшла у Божу вічність наша дорога МАМА, БАБЦЯ і ТЕТА

СВ. П.

ІРЕНА ПОЛОТНЯНКА

нар. 7 липня 1916 р. у Тернополі, Україна.

ПАНАХИДА була відправлена в неділю, 2 серпня 2009 р. о 7 год. веч.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в понеділок, 3 серпня 2009 р. о 10 год. ранку в Українській Католицькій Церкві Різдва Пресвятої Діви Марії в Лос Анджелесі, Каліфорнія, а відтак на цвинтарі Forest Lawn Glendale, CA.

Залишені в смутку:

доньки – ЛЕСЯ ПОЛОТНЯНКА і ХРИСТЯ ОЛЕСІЮК
внучки – КАТРУСЯ, ДАРУНЯ і МИРЦЯ МАКУХ
внуки – МАРКІЯН і ТИМІШ ОЛЕСІЮК
внучка – МАР’ЯНА ОЛЕСІЮК
племінниця – ДАНУСЯ КАРЛЕНТАЙН з чоловіком ЛЮ і родиною
племінник – РОМАН ВИННИЦЬКИЙ з дружиною МАР’ЯНОЮ
та родина в Україні і на чужині.

Вічна Їй пам'ять!

На бажання Покійної проситься складати пожертви на Каліфорнійське Товариство Допомоги Україні (CAAU) для українських сиріт в Україні на адресу: Anne Prokopovych, 23232 Park Ensenada, Calabasas, CA 91302.
